

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

2006. gada 23. novembrī *

Lieta T-217/02

Ter Lembeek International NV, Vjēlbeke [*Wielsbeke*] (Beļģija), ko pārstāv J. P. Vande Mēle [*J.-P. Vande Maele*], F. Veikmanss [*F. Wijckmans*] un F. Taitshāfers [*F. Tuytschaever*], *avocats*,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv G. Rozē [*G. Rozet*] un H. van Vlīts [*H. van Vliet*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 24. aprīļa Lēmuma 2002/825/EK par valsts atbalstu, ko Beļģija piešķirusi grupai *Beaulieu (Ter Lembeek International)* (OV L 296, 60. lpp.), 1. un 2. pantu.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], F. Deuss [*F. Dehousse*], D. Švābi [*D. Šváby*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],
sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 21. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

Kopienų tiesiskais regulējums

- ¹ EKL 87. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja vien šis Līgums neparedz ko citu, ar kopējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada

vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.”

2 Atbilstoši EKL 88. panta noteikumiem:

“1. Komisija, sadarbojoties ar dalībvalstīm, pastāvīgi pārskata visas atbalsta piešķiršanas sistēmas, kas pastāv šajās valstīs. Tā iesaka šīm valstīm attiecīgus pasākumus, kas vajadzīgi sakarā ar kopējā tirgus pakāpenisku attīstību vai darbību.

2. Ja Komisija, likusi ieinteresētajām pusēm iesniegt piezīmes, konstatē, ka atbalsts, ko piešķirusi kāda valsts vai kas piešķirts no šīs valsts līdzekļiem, ievērojot šā Līguma 87. pantu, nav saderīgs ar kopējo tirgu, vai arī konstatē, ka šādu atbalstu izlieto nepareizi, tā pieņem lēmumu par to, ka attiecīgajai valstij Komisijas noteiktā termiņā tāds atbalsts jāizbeidz vai jāmaina.

Ja attiecīgā valsts noteiktajā termiņā neizpilda šo lēmumu, Komisija vai kāda cita ieinteresēta dalībvalsts, atkāpjoties no 226. un 227. panta, var tieši griezties Tiesā.

Pēc dalībvalsts lūguma Padome var pieņemt vienprātīgu lēmumu par to, ka atbalsts, ko šī valsts piešķir vai paredz piešķirt, atzīstams par saderīgu ar kopējo tirgu, atkāpjoties no 87. panta vai 89. pantā paredzētajām regulām, ja tādu lēmumu attaisno ārkārtas apstākļi. Ja Komisija attiecībā uz šādu atbalstu jau sākusi šā punkta

pirmajā daļā paredzēto procedūru, tad tas, ka attiecīgā valsts iesniedz Padomei lūgumu, šo procedūru pārtrauc līdz laikam, kamēr Padome dara zināmu savu attieksmi.

Ja Padome trijos mēnešos pēc minētā lūguma iesniegšanas tomēr nav darījusi zināmu savu attieksmi, šo jautājumu izlemj Komisija.

3. Visi plāni piešķirt vai mainīt atbalstu ir jādara zināmi Komisijai laikus, lai Komisija varētu iesniegt savas piezīmes. Ja Komisija atzīst, ka, ievērojot 87. pantu, šādi plāni nav saderīgi ar kopējo tirgu, tā nevilcinoties sāk 2. punktā paredzēto procedūru. Attiecīgā dalībvalsts nesāk īstenot pašas ierosinātos pasākumus, kamēr šī procedūra nav beigusies ar galīgo lēmumu.”

- 3 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 7. pantā ar nosaukumu “Komisijas lēmumi izbeigt formālo izmeklēšanas procedūru”, ir noteikts:

“1. Neskarot 8. pantu, formālo izmeklēšanas procedūru izbeidz ar lēmumu, kas paredzēts šā panta no 2. līdz 5. punktā.

2. Ja Komisija konstatē, ka — attiecīgos gadījumos, pēc attiecīgās dalībvalsts veikta grozījuma — paziņotais pasākums nav atbalsts, tā nostiprina minēto konstatējumu ar lēmumu.

3. Ja Komisija konstatē, ka — attiecīgos gadījumos, pēc attiecīgās dalībvalsts veikta grozījuma — šaubas par paziņotā pasākuma saderību ar kopējo tirgu ir novērstas, tā nolemj, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu (turpmāk tekstā — “pozitīvs lēmums”). Minētajā lēmumā norāda, kuru no Līgumā paredzētajiem izņēmumiem piemēro.

4. Pozitīvā lēmumā Komisija var ietvert nosacījumus, kurus ievērojot atbalsts uzskatāms par saderīgu ar kopējo tirgu, un noteikt pienākumus, kas ļauj uzraudzīt tās lēmuma izpildi (turpmāk tekstā — “nosacīts lēmums”).

5. Ja Komisija konstatē, ka paziņotais atbalsts nav saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj, ka attiecīgais atbalsts netiek ieviests (turpmāk tekstā — “negatīvs lēmums”).

6. Lēmumus, kas pieņemami saskaņā ar 2., 3., 4. un 5. punktu, pieņem, tiklīdz ir novērstas neskaidrības, kas minētas 4. panta 4. punktā. Komisija, cik iespējams, cenšas pieņemt lēmumu 18 mēnešu laikā pēc procedūras sākšanas. Šo termiņu var pagarināt, Komisijai un attiecīgai dalībvalstij par to kopīgi vienojoties.

7. Pēc 6. punktā minētā termiņa beigām, ja attiecīgā dalībvalsts to lūdz, Komisija divu mēnešu laikā pieņem lēmumu, kas pamatojas uz tai pieejamo informāciju. Vajadzības gadījumā, ja sniegtā informācija nav pietiekama, lai konstatētu saderību, Komisija pieņem negatīvu lēmumu.”

- 4 Regulas Nr. 659/1999 13. pantā ar nosaukumu "Komisijas lēmumi" ir noteikts:

"1. Iespējami nelikumīga atbalsta izskatīšana beidzas ar lēmumu saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu. Ja tiek pieņemts lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējo procedūru izbeidz ar lēmumu saskaņā ar 7. pantu. Ja dalībvalsts nepilda rīkojumu sniegt informāciju, minēto lēmumu pieņem, pamatojoties uz pieejamo informāciju.

2. Iespējami nelikumīga atbalsta gadījumos un neskarot 11. panta 2. punktu, Komisijai nav saistošs termiņš, kas noteikts 4. panta 5. punktā, 7. panta 6. punktā un 7. panta 7. punktā.

3. *Mutatis mutandis* piemēro 9. pantu."

- 5 Regulas Nr. 659/1999 14. pantā par atbalsta atgūšanu ir precizēts:

"1. Kad nelikumīga atbalsta gadījumos tiek pieņemti negatīvi lēmumi, Komisija izlemj, ka attiecīgā dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai atgūtu atbalstu no saņēmēja (turpmāk tekstā — "atgūšanas lēmums"). Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā ar kādu Kopienų tiesību vispārēju principu.

2. Atbalsts, kas ir jāatgūst saskaņā ar atgūšanas lēmumu, ietver procentus, kas aprēķināti pēc atbilstīgas likmes, ko nosaka Komisija. Procenti maksājami no dienas, kad nelikumīgais atbalsts nodots saņēmēja rīcībā, līdz tā atgūšanas dienai.

3. Neskarot nevienu Eiropas Kopienu Tiesas nolēmumu saskaņā ar Līguma [242.] pantu, atgūšanu īsteno tūlīt un saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts likumos paredzētajām procedūrām, ja vien tās nodrošina tūlītēju un efektīvu Komisijas lēmuma izpildi. Šajā nolūkā un gadījumā, ja ir sākts izskatīšanas process valsts tiesā, attiecīgās dalībvalstis, neskarot Kopienas tiesību aktus, veic visus vajadzīgos pasākumus, kas iespējami to attiecīgajās tiesību sistēmās, tostarp pagaidu pasākumus.”

Valsts tiesiskais regulējums

- 6 1985. gada 7. maija Karaliskā dekrēta par pie valsts sektoriem piederošu akciju sabiedrību priekšrocību akciju bez balsstiesībām emisiju (1985. gada 11. maija *Moniteur belge*, 6873. lpp., turpmāk tekstā — “1985. gada Karaliskais dekrēts”) 1. pantā ir noteikts:

“[Noteiktu sektoru] akciju sabiedrības var atbilstoši šajā dekrētā definētiem nosacījumiem emitēt sava kapitāla reprezentatīvas akcijas bez balsstiesībām, turpmāk sauktas — “priekšrocību akcijas bez balsstiesībām””.

- 7 1985. gada Karaliskā dekrēta 2. pantā cita starpā ir paredzēts, ka *Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux* (valsts sabiedrība valsts sektoru pārstrukturizēšanai, turpmāk tekstā — “SNRSN”) var iegādāties šādas priekšrocību akcijas bez balsstiesībām.

- 8 1985. gada Karaliskā dekrēta 3. pantā ir noteikts:

“Neskarot ar šo dekrētu paredzētos nosacījumus, normas par priekšrocību akciju bez balsstiesībām emisiju, to nosacījumi un noteikumi, kā arī ar šīm akcijām saistītās tiesības ir starp sabiedrību–emitentu un 2. pantā norādītajām juridiskām personām, kas parakstās uz šīm akcijām, ir vienošanās priekšmets, un tās ir iekļautas sabiedrības-emitenta statūtos. Turklāt vienošanās precizē, ar kādiem nosacījumiem priekšrocību akcijas bez balsstiesībām var atpirkt sabiedrība-emitents vai iegādāties trešās personas. Cena nevar būt zemāka par 80 % no emisijas cenas.

Pirmajā daļā minēto vienošanos iepriekšēji jāapstiprina finanšu ministram, ekonomikas lietu ministram un budžeta ministram.”

- 9 1985. gada Karaliskā dekrēta 4. pantā ir precizēts:

“Uz priekšrocību akciju bez balsstiesībām emisiju attiecas šādi nosacījumi:

- 1) priekšrocību akcijas bez balsstiesībām ir un paliek vārda akcijas;
- 2) tās nevar veidot vairāk par 49 % no parakstītā akciju kapitāla;

- 3) peļņas sadales gadījumā tās dod tiesības, neraugoties uz jebkādu pretēju noteikumu statūtos, [...] uz priekšrocību dividendi 2 % apmērā no to samaksātās emisijas cenas;

- 4) tās ir, neraugoties uz jebkādu pretēju noteikumu statūtos, ar priekšrocību attiecībā uz ieguldījuma atmaksu, neskarot tiesības, kas tām var tikt piešķirtas statūtos, sadalot likvidācijas kvotu.

[..]”

Prāvas rašanās fakti

Verlipack grupa un Beaulieu grupa

- 10 *Verlipack* grupa līdz pasludināšanai par bankrotējušu 1999. gada 18. janvārī bija lielākais Beļģijas dobru stikla konteineru ražotājs ar tirgus daļu 20 % apmērā Beļģijā un 2 % apmērā Eiropas Savienībā. Tā nodarbināja 735 personas savās *Ghlin* [Glēna], *Jumet* [Žimē] un *Mol* [Mola] (Beļģija) rūpniecās.

- 11 *Beaulieu* grupa, kas ir Beļģijas sabiedrību, kas aktīvi darbojas paklāju un sintētisko šķiedru tirgū, holdinga nosaukums, ir otrais paklāju ražotājs pasaulē un noteikti vadošais ražotājs Eiropā. Grupu kontrolē holdinga sabiedrība *Ter Lembeek International NV*.

Laika posms līdz Beaulieu grupas pievienošanās Verlipack grupas akcionāriem brīdim: 1985. gada 30. aprīļa vienošanās starp De Backer grupu (Adsum) un SNRSN

- 12 1985. gadā *Verlipack* bankrotēja un tās aktīvus, kas tika novērtēti 410 miljonu (BEF) beļģijas franku apmērā, pārņēma *SA Adsum, De Backer* grupas sabiedrība, kam nav nekādu saistību ar prasītāju.
- 13 Saskaņā ar 1985. gada 30. aprīļa vienošanos *Adsum* šos aktīvus ieguldīja trīs jaunās sabiedrībās, proti — *NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet* un *SA Verlipack Ghlin*, kuru kapitālā arī ietilpa *SNRSN* par summu BEF 620 020 000 apmērā. *SNRSN* kā kompensāciju par savu ieguldījumu pamatkapitālā saņēma “B kategorijas akcijas” bez balsstiesībām, katru BEF 10 000 nominālvērtībā un kā kompensāciju par tās veiktajām iemaksām ārpus pamatkapitāla “I kategorijas” un “II kategorijas” peļņas daļas. 1985. gadā *SNRSN* ieguva dalību 49 % apmērā grupas kapitālā, kas atbilda tikai B kategorijas akcijām (1985. gada 30. aprīļa vienošanās 3. panta 1. punkta a) apakšpunkts). Par šo dalību tika saņemta Komisijas piekrišana.
- 14 Atbilstoši speciālajam 1989. gada 15. janvāra likumam Valonijas reģions ieguva vērtspapirus bez balsstiesībām no tajā esošajām Glēnas un Žimē ražotnēm un Flāmu reģions — no *Molas* ražotnes.
- 15 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 10. pantā ir noteikts:

“Adsum apņemas panākt, ka sabiedrības vienosies ar [*SNRSN*], ka tās ilgdēji un pirmo reizi pēc pieciem gadiem pēc šīs vienošanās noslēgšanas izteiks piedāvājumu

atpirkt vismaz 10 % B kategorijas akciju un 10 % I kategorijas peļņas daļas, ja vien to pieļauj sabiedrību nesadalītā peļņa un pieejamās rezerves.

Atpirkuma cena ir vienāda ar minēto akciju nominālvērtību, un tā ir BEF 10 000 par I kategorijas peļņas daļu.

Gadījumā, ja šādas vienošanās starp sabiedrībām un [SNRSN] netiek noslēgtas, *Adsum* jebkurā gadījumā izpilda šajā pantā paredzētos pienākumus.”

16 Šīs vienošanās 11. pantā arī ir paredzēts:

“*Adsum* apņemas piešķirt katrai no sabiedrībām iespēju iegādāties B kategorijas akcijas un I kategorijas peļņas daļas. Šim nolūkam tā apņemas noslēgt vienošanos ar katru no šīm sabiedrībām, kuras saturs ir minēts šīs vienošanās 1. pielikumā.”

17 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 14. panta otrajā daļā ir precizēts:

“Ciktāl akciju, kuru turētājs *Adsum* ir citās sabiedrībās, cesija rada izmaiņas sabiedrību darbības kontrolē un/vai vadībā, šai cesijai ir vajadzīga [SNRSN] piekrišana.”

18 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 16. pantā ir noteikts:

“[*Verlipack*] sabiedrību statūti tiks grozīti, ņemot vērā šīs vienošanās klauzulas.”

19 Prasītāja precizē, pret ko Komisijai nav iebildumu, ka to nevar saistīt ar 1985. gada 30. aprīļa vienošanās izstrādi, jo tā tajā laikā nebija sabiedrību *Verlipack* akcionārs, pretēji tam, kā tas ir minēts Lēmuma 2002/825/EK par valsts atbalstu, ko Beļģija piešķīra *Beaulieu* grupai (*Ter Lembeek International*) (OV L 296, 60. lpp.; turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), 7. punktā.

Beaulieu grupas pievienošanās Verlipack grupas akcionāriem un 1987. gada 18. novembra papildu vienošanās pie 1985. gada 30. aprīļa vienošanās

20 Laika posmā no 1985. līdz 1987. gadam *Adsum* cedēja savas kapitāla daļas (51 %) trijās *Verlipack* sabiedrībās vienai no savām filiālēm — *Imcour NV*, kas pievienojās pie 1985. gada 30. aprīļa vienošanās un kas tika likvidēta 1987. gada 25. jūnijā, lai to nodalītu no trīs sabiedrībām, proti, *Imcour Holding NV*, *Imcour Lease NV* un *Patrimcour NV*. *Verlipack Jumet*, *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Mol* akcijas ienāca *Imcour Holding* kapitālā.

21 *Imcour* nodalīšanas laikā 1987. gadā *Beaulieu* grupa atpirka no *De Backer* grupas *Imcour Holding* akcijas par cenu 425 miljoni BEF apmērā un šādi kļuva par netiešo sabiedrību *Verlipack Jumet*, *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Mol* īpašnieku.

22 Turklāt ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanos pie 1985. gada 30. aprīļa vienošanās un atbilstoši 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 14. panta otrajai daļai *SNRSN* piekrita netieši cedēt trīs *Verlipack* sabiedrības *Beaulieu* grupai ar nosacījumu, ka *Imcour Holding* un de Klerks [*De Clerck*] pievienojas pie 1985. gada 30. aprīļa vienošanās. Pie tam *SNRSN* arī pieprasīja *Beaulieu* grupai apņemties saglabāt trīs *Verlipack* sabiedrību darbību nākamo divu gadu laikā. Šo papildu vienošanos parakstīja visas attiecīgās puses, proti, *Adsum*, *SNRSN*, *Imcour Holding*, de Klerks un de Bekers [*De Backer*].

23 Atbilstoši 1987. gada 18. novembra papildu vienošanās 3. panta noteikumiem:

“Sākot ar 1987. gada 1. oktobri, apakšā parakstījušies *Imcour NV* un R. de Klerks neatsaucami apņemas pārņemt un pilnībā izpildīt 1985. gada 30. aprīļa vienošanās un tās pielikumā visas *Adsum NV* un de Bekera uz šo dienu spēkā esošās tiesības un pienākumus.”

24 Šīs papildu vienošanās 4. pantā ir noteikts:

“Ņemot vērā 1. un 3. pantu, sākot ar 1987. gada 1. oktobri 1985. gada 30. aprīļa vienošanās un tās pielikumā “*Adsum NV*” vietā ir jālasa “*Imcour NV*” un “V. de Bekera” vietā “R. de Klerks” [..].”

25 Minētās papildu vienošanās 5. pantā ir precizēts:

“Atpirkuma tiesības ir saskaņā ar 1985. gada 30. aprīļa vienošanās pielikumā paredzētajiem noteikumiem attiecībā uz *SA Verlipack Ghlin*, *Mol* un *Jumet*.”

1985. gada 30 aprīļa vienošanās ietvertais trīs Verlipack sabiedrību pienākums atpirkt SNRSN akcijas un peļņas daļas

- 26 Tā kā 1990. gada 1. maijā izbeidzās 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 10. pantā paredzētais piecu gadu periods, iestājās pienākums katru gadu atpirkt 10 % B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļas. Saskaņā ar prasītājas teikto, par ko Komisijai nav iebildumu, Beļģijas valsts iestādes bija pieprasījušas trijām *Verlipack* sabiedrībām izpildīt pienākumu — atpirkt to B kategorijas akcijas un I kategorijas peļņas daļas. Saistībā ar to finansiālo nespēju — *Beaulieu* grupai tas bija jāizdara saskaņā ar ļoti precīzu grafiku. Laika posmā starp 1991. gada aprīli un 1994. gada aprīli *Beaulieu* grupa piecos termiņos (1991. gada aprīlis, 1991. gada maijs, 1992. gada aprīlis, 1993. gada aprīlis un 1994. gada aprīlis) samaksāja valsts akcionāram summu BEF 213 100 000 apmērā.
- 27 Pēc šī atpirkuma *SNRSN* (kas attiecībā uz Valonijas reģionu kļuva par *Société de gestion des participations de la Région wallonne dans des sociétés commerciales* — sabiedrība, kas uzrauga Valonijas reģiona dalību komercsabiedrību kapitālā, turpmāk tekstā — “*Sowagep*”) vēlreiz ieguva turējumā *SA Verlipack Ghlin 5087* B kategorijas akcijas bez balsstiesībām un 3937 I kategorijas peļņas daļas, proti, kopumā 9024 vērtspapirus, kas bija jāatpērk piecu gadu laikā par vienas vienības nominālvērtību BEF 10 000 apmērā, kāda tā paredzēta 1985. gada 30. aprīļa vienošanās, proti, par kopējo cenu BEF 90 240 000 apmērā, un *SA Verlipack Jumet 2923* B kategorijas akcijas bez balsstiesībām un 2267 I kategorijas peļņas daļas, proti, kopumā 5190 vērtspapirus, kas bija jāatpērk piecu gadu laikā par vienas vienības nominālvērtību BEF 10 000 apmērā, kas paredzēta 1985. gada 30. aprīļa vienošanās, proti, par kopējo summu BEF 51 900 000 apmērā. Tādējādi cena par šīm 14 214 akcijām un peļņas daļām kopumā bija BEF 142 140 000.
- 28 Dažādu privāto akcionāru (*Imcour Holding*, kas kļuvis par *SA Imcopack Wallonie, Ghlin* un *Jumet* ražotņu īpašnieku un *NV Imcopack Vlaanderen — de Mol* ražotnes

īpašnieks) veikto kapitāla palielinājumu rezultātā daļa no valsts finansējuma *Verlipack* grupā tika pakāpeniski samazināta tik lielā mērā, ka pakāpeniskas saistību samazināšanas beigās valsts iestādēm piederēja tikai 20,7 % no minētās grupas kapitāla.

1992. gada atbalsts Verlipack grupai

- 29 1992. gadā *Verlipack* grupai piešķīra divus ieguldījumu atbalstus par kopējo summu BEF 502 122 500, piemērojot sistēmu, kas orientēta uz reģionālā mērķa sasniegšanu. Turklāt par reģionālās ieguldījumu sabiedrības (kas izveidota ar 1962. gada 2. aprīļa likumu) lēmumu piešķirt aizdevumu ar zemiem procentiem, kas izsakāms 500 miljonos BEF, Komisija 1992. gada 25. novembrī pieņēma lēmumu necelt iebildumus (OV 1993, C 83, 3. lpp.), taču aizdevums tomēr netika nodots [saņēmēju] rīcībā.
- 30 Saskaņā ar Beļģijas valdības paskaidrojumiem, kas tika sniegti procedūras laikā, kuras rezultātā tika pieņemts 2000. gada 4. oktobra Lēmums 2001/856/EK par valsts atbalstiem *Verlipack* — Beļģija (OV 2001, L 320, 28. lpp.), *Verlipack* grupa apzinājās ar tās vadības un it īpaši ar tās ražošanas kvalitāti saistītās problēmas, tādējādi *Beaulieu* grupa nevarēja viena pati uzņemties savas ieguldījumu programmas izdevumus un uzraudzību par 5500 miljoniem BEF, kas [savukārt] izskaidro iemeslu, kāpēc Valonijas reģions nav pārskaitījis atļautos atbalstus.

Heye-Glas grupas pievienošanās Verlipack grupas akcionāriem

- 31 1996. gadā trīs *Verlipack* sabiedrību zaudējumi turpināja palielināties, kā rezultātā tās nevarēja izpildīt prasījumus par bankas aizdevumu atmaksu 1996. gada beigās.

Šādos apstākļos *Beaulieu* grupa nolēma izdarīt izmaiņas akcionariātā un uzsākt sarunas ar Vācijas grupu *Heye-Glas* (turpmāk tekstā — “*Heye*”) — vienu no vadošajiem Vācijas stikla ražotājiem.

- 32 1996. gada 1. septembrī *Verlipack* un *Heye* grupas parakstīja vienošanos par tehnisku sadarbību, kuras priekšmets 1997. gada 11. aprīlī tika paplašināts attiecībā uz administratīva un finansiāla rakstura palīdzību, *Heye* tieši iesaistoties *Verlipack* grupas vadībā un [attīstības] virzībā.

1996. gada 18. decembra vienošanās

- 33 Ar 1996. gada 18. decembra vienošanos, kas noslēgta starp prasītāju un *Sowagep*, akcijas un peļņas daļas, kuru turētājs sabiedrībās *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Jumet* ir *Sowagep*, atpirka *Beaulieu* grupa. Saskaņā ar šo vienošanos prasītāja no *Sowagep* iegādājās šādas dalības tiesības: sabiedrības *Verlipack Ghlin* 5087 B kategorijas akcijas bez balsstiesībām un 3937 I kategorijas sabiedrības peļņas daļas apmaiņā pret summu BEF 72 192 000 apmērā, kā arī sabiedrības *Verlipack Jumet* 2923 B kategorijas akcijas bez balsstiesībām un 2267 I kategorijas peļņas daļas apmaiņā pret summu BEF 41 520 000 apmērā, proti, kopumā — 14 214 akcijas un peļņas daļas par *Sowagep* “2001. gada 31. decembrī” maksājamo summu BEF 113 712 000, “neto, bez procentiem”.

Verlipack Holding I un Verlipack Holding II izveidošana

- 34 *Beaulieu* un *Heye* grupas 1997. gada 24. janvārī izveidoja mātes holdingu — *Verlipack Holding I*. *Verlipack Holding I* pamatkapitāls bija BEF 1 030 500 000, no

kuriem daļa BEF 515 500 000 apmērā bija *Heye* ieguldījums un otru daļu veidoja *Beaulieu* grupas ieguldītais trīs ražotņu līdzeklis 515 miljonu BEF vērtībā. 1997. gada 11. aprīlī tika izveidots otrs holdings, saukts par *Verlipack Holding II*, ar (pamat)kapitālu BEF 1 230 500 000 apmērā (*Verlipack Holding I* bija 100 000 akciju turētājs par summu BEF 1 030 500 000 un *Sowagep* bija 19 408 akciju turētājs par summu 200 miljoni BEF). Jaunās ražošanas grupas pārvalde kopumā tika koncentrēta *Verlipack Holding II* līmenī, kurā *Heye* piederēja vairākums [dalības tiesību], tā kā dažādu dienesta vadība bija visai grupai kopīga.

Verlipack grupas sabiedrību situācija 1997. gadā

- 35 *Heye* un *Verlipack* uzrādītie rezultāti būtiski pasliktinājās 1997. gadā. 1997. gada 30. novembrī no pagaidu konsolidētās un “neauditētās” situācijas bija redzami neto zaudējumi par šo pašu gadu BEF 828 592 044 apmērā.

1998. gada 5. jūnija vienošanās par sanācību (Heads of Agreement)

- 36 1998. gada 5. jūnijā starp partneriem (bankām, *Beaulieu* grupu, *Heye* grupu un *Sowagep*) tika noslēgta vienošanās par sanācību (*Heads of Agreement*) saistībā ar *Verlipack* grupas sabiedrību situācijas pasliktināšanos. Šī vienošanās attiecībā uz *Heye* paredzēja ieguldīt kapitālā 200 miljonus BEF un attiecībā uz Valonijas reģionu, pirmkārt, minētā reģiona *Verlipack Holding II* piešķirtā dalības aizdevuma ar zemiem procentiem konvertēšana 150 miljonu BEF kapitālā 1997. gadā un, otrkārt, *Verlipack Holding II* kapitāla palielināšana par 100 miljoniem BEF, attiecībā uz ko Valonijas reģionam bija jāatrod privāts investors. Saskaņā ar Beļģijas iestāžu teikto (2001. gada 11. janvāra vēstule, kas reģistrēta šī paša gada 15. janvārī), runājot par jaunā investora meklējumiem un lai sanācijas plānu varētu nekavējoties īstenot,

Beaulieu grupa izteica priekšlikumu pati uzņemties izpildīt šīs saistības "ar nosacījumu, ka šī iesaistīšanās ir tikai pagaidu rakstura un ka *Sowagep* atrastais jaunais investors tai to atmaksās". Tās piebilda, ka *Beaulieu* grupa, attiecībā uz kuru "Heads of Agreements" paredzēja atteikšanos no prasījuma 600 miljonu BEF apmērā, bija pilnībā ieinteresēta tajā, lai sanācības plāns sniegtu cerētos rezultātus.

- 37 Saskaņā ar *Verlipack Holding II* 1998. gada 26. jūnija ārkārtējās akcionāru kopsapulces protokolu tika pieņemts lēmums palielināt kapitālu ar *Heye* ieguldījumu 200 miljonu BEF apmērā par 19 408 jaunām akcijām un ar *Worldwide Investors Luxembourg* (turpmāk tekstā — "*Worldwide Investors*") ieguldījumu 100 miljonu BEF apmērā par 9704 jaunām akcijām. *Beaulieu* grupas atrastais *Worldwide Investors* saskaņā ar Beļģijas valdības veikto palielināja kapitālu par labu minētajai grupai.

1998. gada 20. novembra papildu vienošanās pie 1996. gada 18. decembra vienošanās

- 38 Tā kā ar jauno sanācības plānu nebija panākti cerētie rezultāti un tā kā Valonijas reģions nebija atradis jaunu privātu investoru, 1998. gada 20. novembrī Valonijas reģions un *Beaulieu* grupa pieņēma lēmumu izmainīt 1996. gada 18. decembra vienošanās noteikumus ar papildu vienošanās palīdzību (turpmāk tekstā — "1998. gada 20. novembra papildu vienošanās"), kura paredzēja, ka maksājums par akcijām, ko *Beaulieu* iegādājās, izpildot 1996. gada 18. decembra vienošanos sabiedrībās *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Jumet* par summu BEF 113 712 000, "var tikt veikts gan ar pārskaitījumu uz [Valonijas reģiona] norēķinu kontu, gan ar ieskaitu par *Verlipack Holding II* kapitāla 9704 akcijām", vēlākais, līdz 2001. gada 31. decembrim.

- 39 1998. gada 21. decembrī *Worldwide Investors* cedēja *Beaulieu* grupai sabiedrības *Verlipack Holding II* 9704 akcijas. Apmaiņai pret to *Beaulieu* cedēja *Worldwide Investors* sabiedrības *Verlipack Holding I* 9704 akcijas. Pēc tam, laika posmā no 1998. gada 21. līdz 31. decembrim, *Beaulieu* grupa cedēja Valonijas reģionam 9704 *Verlipack Holding II* akcijas “apmaiņā pret reģiona atteikšanos no prasījuma pret *Beaulieu* grupu”.
- 40 Šī pēdējā minētā cesija, par ko 1998. gada 20. novembrī tika noslēgta papildu vienošanās, notika dažas nedēļas pirms *Verlipack* grupas bilances apstiprināšanas, *Beaulieu* grupas parādu pret Valonijas reģionu nododot pārtraukto maksājumu ieskaitā, kas izpaudās kā *Beaulieu* grupas veiktā *Verlipack* turējumā atrodošos akciju iegāde 1996. gada decembrī, kas bija novērtētas BEF 113 712 000 apmērā un kuru atmaksai bez procentiem bija jāsākas tikai no 2001. gada 31. decembra.
- 41 1999. gada 8. janvārī *Verlipack* pieprasīja vienošanos ar kreditoriem par parāda samaksas kārtību par Žimē un Glēnas ražotņu rūpniecām un paziņoja par rūpniecības, kas atradās Molā, darbības pārtraukšanu. 1999. gada 11. janvārī *tribunal de commerce de Turnhout* [Turnautas Tirdzniecības tiesa] (Beļģija) atzina *Verlipack de Mol* ražotni par bankrotējušu, un 1999. gada 18. janvārī *tribunal de commerce de Mons* [Monsas Tirdzniecības tiesa] (Beļģija) atzina pārējās sešas *Verlipack* grupas sabiedrības (kas atradās Žimē un Glēnā, *Verlipack Belgium*, *Verlipack Engineering*, *Verlimo* un *Imcour Lease*), par bankrotējušām.
- 42 Tā kā 1999. gada 11. februārī *Verlipack Holding II* konstatēja, ka tai nav nedz pietiekami daudz likvidu, nedz arī aktīvu, lai nomaksātu tās parākus, pieteica lietu par maksātnespējas ierosināšanu *tribunal de commerce de Mons* un precizēja, ka kopš 1998. gada jūnija ir pārtraukta maksājumu veikšana. *Sowagep* iestājās lietā šajā tiesā, darot zināmu, ka tā nevēlas atgūt savus prasījumus, kā rezultātā tās debitoram

tika piešķirts kredīts. Tādējādi *tribunal de commerce de Mons* ar 1999. gada 31. maija nolēmumu atzina, ka kopumā nav izpildīti nosacījumi, lai atzītu *Verlipack Holding II* maksātnespēju, pat ja sabiedrības darbība nākotnē izpaudās kā tās likvidācija sakarā ar to, ka bija zudis tās uzņēmējdarbības mērķis.

Lēmums 2001/856 un formālā izmeklēšanas procedūra, kas noveda pie apstrīdētā lēmuma

- 43 Ar Lēmumu 2001/856 Komisija nolēma izbeigt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru, kas vērsta pret noteiktiem atbalstiem, ko Beļģijas Karaliste bija piešķirusi *Verlipack* grupai. Ar šo pašu lēmumu Komisija atsauca savu 1998. gada 16. septembra lēmumu, ar kuru tā bija izlēmusi necelt iebildumus attiecībā uz minēto atbalstu daļu (OV 1999, C 29, 13. lpp.) jo tā bija balstījies uz neprecīzu informāciju, atzina vienu šo atbalstu daļu par nesaderīgu ar kopējo tirgu un pieprasīja to atgūt.
- 44 Beļģijas Karaliste Tiesā cēla prasību atcelt šo lēmumu, kas to noraidīja ar 2003. gada 3. jūlija spriedumu lietā C-457/00 Beļģija/Komisija (*Recueil*, I-6931. lpp.).
- 45 Atbalsta pārbaudes laikā, kas noveda pie Lēmuma 2001/856, Komisija tika informēta par citiem pasākumiem, kas varētu būt *Verlipack* vai *Beaulieu* grupai piešķirti atbalsti.
- 46 Savā atbildē uz formālas izmeklēšanas procedūras sākšanu, kas noveda pie Lēmuma 2001/856 pieņemšanas, Beļģijas Karaliste ar 1999. gada 28. septembra vēstuli

norādīja Komisijai uz to, ka 1998. gada decembra ieskaits, dzēšot *Beaulieu* grupas parādus pret Valonijas reģionu, varētu tikt uzskatīts par “jaunu *Beaulieu* grupas finansētu *Verlipack* (pamat)kapitāla palielinājumu, kas tika atmaksāts ar tās parāda pret Valonijas reģionu dzēšanu”.

47 Ar 2000. gada 5. jūlija Beļģijas Karalistei nosūtīto vēstuli Komisija norādīja uz šaubām par iespējamo atbalstu, ko Valonijas reģions piešķīra *Beaulieu* grupai tāpēc, ka šī grupa bija ieguvusi tādus maksāšanas nosacījumus Žimē un Glēnas ražotņu daļu iegādes laikā 1996. gada decembrī, kādi nebija pieņemami privātai finanšu iestādei. Turklāt Komisijai bija šaubas par to, vai ieskaits dažas nedēļas pirms *Verlipack* bilances nodošanas nebija atbalsts *Beaulieu* grupai.

48 Šādos apstākļos Komisija pieprasīja Beļģijas Karalistei tai sniegt ziņas par šādiem jautājumiem: “*Worldwide Investors* darbības, *Sowagep* privātā investora meklējumi, 100 miljonu BEF, ko *Worldwide Investors* parakstīja 1998. gada jūnijā, izlietojums, izskaidrojums par atšķirību 14 214 akciju, ko *Beaulieu* grupa iegādājās 1996. gadā, vērtībā, izskaidrojums par to, kāpēc Vācijas grupas *Heye* nezināja par šiem darījumiem, kas ietvēra Valonijas iestāžu intervenci, izskaidrojums par četru gadu maksājuma termiņu bez procentiem, ko Valonijas reģions piešķīra *Beaulieu* grupai par 14 214 akciju maksājumu, kā arī apstākļi, kas dažu nedēļu laikā no *Verlipack* ražotņu bilances nodošanas, tādējādi pilnībā apzinoties *Verlipack* zaudējumus nesošo situāciju, noveda pie tā, ka Valonijas reģions pieņēma [priekšlaicīgo] šī parāda atmaksu”. Šajā pašā vēstulē Komisija izteica šaubas par reālā ieguvēja no *Verlipack* (pamat)kapitāla palielināšanās, ko *Worldwide Investors* parakstīja 1998. gada jūnijā, noteikšanu.

49 Tā kā Beļģijas iestādes neatbildēja uz šo 2000. gada 5. jūlija vēstuli, Komisija 2000. gada 29. septembrī nosūtīja atgādinājumu. Tā kā Beļģijas Karaliste neiesniedza

prasīto informāciju noteiktajā termiņā, Komisija ar 2001. gada 19. janvāra vēstuli atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktam formāli pieprasīja iesniegt tai visus dokumentus, informāciju un datus, kas vajadzīgi, lai tā varētu pārbaudīt *Verlipack* vai *Beaulieu* grupai piešķirto pasākumu saderīgumu no EKL 87. panta viedokļa.

- 50 Tomēr (vēl) līdz šim paziņojumam Beļģijas Karaliste ar 2001. gada 11. janvāra vēstuli, kas tika reģistrēta šī paša gada 15. janvārī, atbildēja uz Komisijas 2000. gada 5. jūlija vēstuli, norādot, ka, neraugoties uz sliktajiem *Verlipack* rezultātiem 1997. gada laikā, kopš 1998. gada ir vērojama zaudējumu samazināšanās, pateicoties ražošanas nozīmīgajam pieaugumam. Tāpat Beļģijas iestādes norādīja, ka ar 1998. gada 5. jūnija vienošanos par sanāciju (*Heads of Agreement*) privātie un valsts partneri nolēma pieņemt jaunu sanācijas plānu. Šīs pašas iestādes precizēja, ka to atbilde uz Komisijas jautājumu noteikti bija nepilnīga saistībā ar nesadarbošanos no *Beaulieu* grupas puses.
- 51 Ņemot vērā tās rīcībā esošo informāciju, Komisija 2001. gada 6. jūnijā secināja, ka atteikšanās no iepriekš minētā prasījuma bija Beļģijas valstij piederošo valsts resursu pārnese, kas *prima facie* bija valsts atbalsts EKL 87. panta nozīmē. Turklāt Komisija uzskatīja, ka pastāvēja šaubas par to, vai atbalsti, kuru saņēmēji bija *Verlipack* vai *Beaulieu* grupa, bija saderīgi ar EKL 87. pantu un Eiropas Ekonomikas zonas līguma 61. pantu, tāpēc tā sāka EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru saistībā ar šiem atbalstiem, par ko Beļģijas Karalisti informēja ar 2001. gada 8. jūnija vēstuli un uzaicināja ieinteresētās personas sniegt tai savus apsvērumus (OV C 313, 2. lpp.).
- 52 Savus apsvērumus izteica Žimē un Glēnas *Verlipack* ražotņu atlaisto darbinieku tiesību aizsardzības grupa ar 2001. gada 3. decembra vēstuli, Apvienotā Karaliste ar 2001. gada 7. decembra vēstuli un Beļģijas Karaliste ar 2002. gada 16. janvārī Komisijā saņemto vēstuli.

- 53 Ar 2001. gada 23. jūlija vēstuli juriskonsults tika informēts par lēmumu sākt formālu izmeklēšanas procedūru. Komisija no prasītājas nesaņēma nekādus apsvērumus.
- 54 Ar vēstuli, kas Komisijā tika saņemta 2001. gada 26. jūlijā, Beļģijas Karaliste atbildēja Komisijai, atkārtoti minot apsvērumus, kas tika izteikti pēc saņemtā rīkojuma.
- 55 2002. gada 24. aprīlī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

Apstrīdētais lēmums

- 56 Komisija apstrīdētajā lēmumā uzsvēra, ka “neatkarīgi no Luksemburgas sabiedrības 1998. gada jūnija intervences [atbalsta] ar *Worldwide Investors* finansiālo ieguldījumu pamatā esošās juridiski finansiālās rezolutīvās daļas sarežģītības [..] *Beaulieu* grupa 1998. gada decembrī [nokārtoja] parādu pret Valonijas reģionu BEF 113 712 000 apmērā ar *Verlipack Holding II 9704* akciju ieskaitu, kuru nominālvērtība bija 100 miljoni BEF, bet kuru reālā vērtība bija ievērojami zemāka, ņemot vērā minētās sabiedrības (pamat)kapitāla situāciju”.
- 57 Runājot par cenu, par kādu prasītāja atbilstoši 1996. gada 18. decembra vienošanās noteikumiem atpirka noteiktas *Verlipack* sabiedrības akcijas no to turētāja — Valonijas reģiona, Komisija uzskatīja, ka šādas atpirkšanas ietvaros pienākums noteikt cenu, kas ir ekvivalenta 80 % no emisijas cenas, bija ar Beļģijas likumu paredzēts pienākums, kas bija saistošs bez izņēmuma visiem, kas vēlējās iegādāties šāda veida priekšrocību akcijas.

- 58 Komisija no tā secināja, ka "*Beaulieu* grupas parāds pret Valonijas reģionu BEF 113 712 000 apmērā bija faktiskais parāds, kura atmaksa nekādi nebija saistīta ar *Verlipack* grupas finansiālo situāciju".
- 59 Tādējādi Komisija uzskatīja, ka, piekrītot sabiedrības *Verlipack Holding II* akciju, kurām bija nulles vērtība, ieskaitam par faktisku parādu BEF 113 712 000 apmērā, Valonijas reģions atteicās no prasījuma par šo summu pret *Beaulieu* grupu.
- 60 Tomēr Beļģijas Karaliste apgalvoja, ka *Beaulieu* grupa nav guvusi nekādu ekonomiska rakstura priekšrocību no šī darījuma tāpēc, ka ar atteikšanos no šī prasījuma tā piešķīra *Beaulieu* grupai kompensāciju par "1998. gada jūnijā izdarītajiem ieguldījumiem kapitālā".
- 61 Tomēr Komisija apstrīdētajā lēmumā uzsvēra, ka 1998. gada 5. jūnija "Heads of Agreement" paredzēja vienīgi to, ka Valonijas iestādes apņēmas atrast investoru, nevis ieguldīt 100 miljonus BEF *Verlipack Holding II* kapitālā.
- 62 Turklāt Komisija atzina, ka Beļģijas Karaliste nebija pierādījusi, pirmkārt, to, ka pastāv vienošanās, saskaņā ar kuru *Beaulieu* grupa bija pārņēmusi Valonijas reģiona uzņemtās saistības atrast investoru, kas ieguldīs 100 miljonus BEF, un, otrkārt, to, ka pastāv otra atšķirīga, par pirmo satura ziņā plašāka, vienošanās, saskaņā ar kuru Valonijas reģions garantēja *Beaulieu* grupai atmaksāt summu 100 miljonu BEF apmērā, kura bija jāiegulda privātajam investoram.

63 Komisija uzskatīja, ka vienīgais fakts, par ko nebija šaubu, bija tas, ka Valonijas reģions 1998. gada 20. novembrī attiecās no faktiskā prasījuma BEF 113 712 000 apmērā pret *Beaulieu* grupu apmaiņā pret 9704 sabiedrības *Verlipack Holding II* akcijām, kuras situācija turpināja arvien pasliktināties, pamatojot jaunu refinansēšanas plānu 1998. gada jūnijā, kura ietvaros nebija bijis iespējams atrast privātu investoru, kurš būtu ar mieru ieguldīt 100 miljonus BEF pamatkapitālā. Komisija atzīmēja ka šīs sabiedrības kapitāls 1999. gada 11. februārī tika novērtēts BEF 1 apmērā.

64 Attiecībā uz iespējamo valsts atbalsta saderību ar kopējo tirgu, lai arī Beļģijas Karaliste netika izvirzījusi nevienu pamatu par saderību, Komisija tomēr šo jautājumu pārbaudīja un pēc būtības secināja, ka *Beaulieu* grupai piešķirtais atbalsts bija tikai atbalsts darbībai, kas izpaudās kā *Beaulieu* grupas atbrīvošana no izmaksām, kuras tai būtu vajadzējis uzņemties parastos apstākļos attiecībā uz tās ikdienas vadību vai darbību. Tā atzīmēja, ka šāds atbalsts nebija saderīgs ar Kopienų tiesību normām, jo *Beaulieu* grupas ražotnes neatradās kādā no EKL 87. panta 3. punkta a) apakšpunktā minētajiem reģioniem.

65 Visbeidzot, Komisija, atgādinot Regulas Nr. 659/99 14. panta noteikumus, uzskatīja, ka, "lai atjaunotu ekonomiskos nosacījumus, ar kādiem uzņēmumam būtu bijis jāstopas, ja tam nebūtu piešķirts nesaderīgais atbalsts, Beļģijas iestādēm tas [ir...] jāatgūst no tā ieguvēja".

66 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā ir noteikts:

"Valsts atbalsts, ko Beļģija ir piešķirusi *Beaulieu* grupai (*Ter Lembeek International*), kas izpaužas kā atteikšanās no prasījuma BEF 113 712 000 apmērā, nav saderīgs ar kopējo tirgu."

67 Apstrīdētā lēmuma 2. pantā ir paredzēts:

“1. Beļģija veic visus vajadzīgos pasākumus atbalsta, kas ir minēts 1. pantā un ir nelikumīgi piešķirts, atgūšanai no tā saņēmēja.

2. Atgūšanai ir jānotiek nekavējoties atbilstoši valsts tiesībās paredzētajām procedūrām, ciktāl tās pieļauj nekavējošu un efektīvu šī lēmuma izpildi. Atgūstamie atbalsti ietver procentus, sākot skaitīt no tā brīža, kad tie tika nodoti ieguvēja rīcībā, līdz to atgūšanas datumam. Procentus aprēķina, pamatojoties uz atsaucēs likmi, kas tiek izmantota, aprēķinot subsīdijas ekvivalentu reģionāliem mērķiem domātu atbalstu ietvaros.”

Process un lietas dalībnieku prasījumi

68 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 22. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

69 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību atcelt lēmumu par pieņemamu un pamatotu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

70 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu vai to noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

71 Tā kā jaunajā tiesas gadā Pirmās instances tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas piektajā palātā. Tādējādi šī lieta tika nodota piektajai palātai paplašinātā sastāvā.

72 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt mutvārdu procesu bez iepriekšējiem pierādījumu savākšanas pasākumiem. Tomēr procesa organizatorisko pasākumu ietvaros tā pieprasīja Komisijai iesniegt atsevišķus dokumentus, kā arī to dokumentu, kas bija tās rīcībā procedūras ietvaros, kuras rezultātā tika ierosināta šī lieta, inventarizācijas sarakstu. Komisija izpildīja šo prasību noteiktajā termiņā.

73 Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2006. gada 21. februāra tiesas sēdē.

Par pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

74 Ievadam Komisija uzsvēra, ka prasītāja nav izteikusi apsvērumus nedz formālās izmeklēšanas procedūras ietvaros, kas noveda pie apstrīdētā lēmuma pieņemšanas,

nedz tās procedūras ietvaros, kas noveda pie Lēmuma 2001/856, lai gan šajā pēdējā minētā procedūrā jau bija paziņota izmeklēšanas [sākšana] attiecīgā atbalsta sakarā.

75 Komisija norāda, ka visi pamati, uz kuriem prasītāja ir atsaukusies, nav pieņemami tāpēc, ka tie ir pamatoti ar tādiem faktiem, kādus prasītāja nekad nav minējusi formālās izmeklēšanas procedūras ietvaros, un ka liela daļa dokumentu, kas bija pievienoti prasības pieteikumam, ja nav skaidri norādīts pretējais, Komisijai nebija zināmi līdz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdim. Runājot par apgalvojumiem par faktiem, kas attiecas uz pirmo pamatu, tā tas bija, pirmkārt, attiecībā uz to, ka Valonijas reģions "piespieda" prasītāju noslēgt 1996. gada 18. decembra vienošanos, tādējādi *de facto* atteikšanās no šī prasījuma ar 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos nebija valsts atbalsts. Tas pats attiecas uz iebildumu, saskaņā ar ko prasītāja nebija atbalsta saņēmējs tāpēc, ka tā bija šo akciju turētājs tikai ierobežotā laika posmā. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka prasītājas arguments, ar ko tā apstrīd 1985. gada Karaliskā dekrēta interpretāciju, nav pieņemams, jo tā uz to netika atsaukusies formālās izmeklēšanas procedūras laikā. Treškārt, prasītāja nevar celt iebildumus pret apstrīdēto lēmumu attiecībā uz to, ka attiecīgais atbalsts varēja ietekmēt tirdzniecību, it īpaši tekstiliju tirgū, un kropļot konkurenci tiktāl, ciktāl šie fakti bija izklāstīti lēmumā par formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu. Attiecībā uz otru pamatu Komisija atsaucas uz tā nepieņemamību, jo tas ir pamatots ar kļūdainu apgalvojumu, saskaņā ar ko atbalstam bija jākompensē iespējamais zaudējums, kas saistīts ar it kā uzspiesto akciju atpirkumu. Arī par trešo pamatu Komisija secināja, ka tas ir nepieņemams, jo tajā atkal bija apliecināts, ka 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās prasītājai nebija radījusi nekādu izdevīgumu, jo tā bija tikai kompensācija par akciju un peļņas daļu atpirkumu piespiedu kārtā 1996. gadā.

76 Attiecībā uz prasības pieteikumam pievienotajiem dokumentiem Komisija precizē, ka, neskatot uzņēmuma statūtus un advokātiem sniegto pilnvaru, kā tas izriet no tās 2002. gada 20. decembra vēstules, tās rīcībā nav vienpadsmit prasības pieteikumam pievienotu pielikumu, proti, pielikumu 4., 4.a, 5., 7., 8., 9., 10., 13., 18., 20.a un 21. No

tā izriet, ka, ciktāl prasītājas pamati un argumenti ir pamatoti ar šiem pielikumiem, tie ir jāatzīst par nepieņemamiem.

- 77 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, atsevišķiem dokumentiem, kas nebija Komisijas rīcībā laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, bija nozīme prasītājas argumentācijā. Tas pats attiecas uz pielikumiem par 1987. gada 29. septembra vienošanos, kas noslēgta starp de Bekeru un de Klerku (prasības pieteikuma 11. punkts), par *Beaulieu* grupas ieguldījumu *Verlipack* (prasības pieteikuma 17. un 18. punkts), par *Beaulieu* grupas ikgadējo atpirkumu (prasības pieteikuma 20. punkts), kā arī par 1996. gada 26. decembra vienošanos, kas noslēgta, no vienas puses, starp *Imcopack Vlaanderen NV* un *Imcopack Wallonie* un, no otras puses, *Heye* (prasības pieteikuma 30. punkts). Saskaņā ar Komisijas viedokli tādējādi nav pareizi apgalvot, ka šie dokumenti attiecas tikai uz šīs lietas attīstības sekundāriem jautājumiem.
- 78 Prasītāja norāda, ka pamati, uz kuriem tā ir atsaukusies, ir pieņemami, jo tie ir pamatoti tikai ar tādiem dokumentiem, kas Komisijai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija zināmi, un ka, lai gan Komisija minētajā lēmumā neizklāsta visus atbilstīgos faktus, kas ir svarīgi pareizai šīs lietas analīzei, ņemot vērā tiesību normas par valsts atbalstiem, tā bija detalizēti informēta par faktiem, kas attiecas uz attiecīgo lietas materiālu, kuri ir Lēmuma 2001/856 pamatā, un pat pievienoja dokumentus, kas nav prasītājas rīcībā, tādus kā iebildumu raksta IV pielikums.
- 79 Prasītāja precizē, ka ar 2000. gada 6. decembra vēstuli un šī paša gada 11. decembra elektroniskā pasta vēstuli tā lūdza [Komisiju] (iesniegt) inventarizācijas sarakstu tiem dokumentiem, kas bija Komisijas rīcībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā, kā arī precizējumus par faktiem, kas netika sniegti pirmstiesas stadijā. Ar 2002. gada 20. decembra vēstuli jautājumā par faktiem Komisija tai atbildēja, ka tai nav jāveic prasītājas advokātu darbs, un jautājumā par dokumentiem tā aprobežojās ar neskaidru norādi uz tiem no prasītājas inventarizācijas dokumentiem, kas nebija tās

řicībā, nesniedzot tai inventarizācijas sarakstu. Tomēr Komisijai vajadzēja pierādīt, ka tai nav šo datu, jo savā 2002. gada 20. decembra vēstulē, kurā tā atteicās izpaust lietas materiālus, sniedzot nepilnīgu atbildi uz prasītājas lūgumu, Komisija tādējādi padarīja par neiespējamu gan prasītājai, gan Pirmās instances tiesai izvērtēt, vai, ņemot vērā tās řicībā esošos faktus, tā varēja pieņemt apstrīdēto lēmumu.

80 Attiecībā uz dokumentiem, par kuriem Komisija nepārprotami bija darījusi zināmu, ka tie nebija tās řicībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, prasītāja norāda, ka, neskarot tos dokumentus, kas aprobežoti ar noteiktu skaitu papildu jautājumu, kas saistīti ar šīs lietas vēsturisko atstāstu (tādi kā *Imcour* kopsapulces protokols vai dažādie aizdevumi, ko *Beaulieu* grupa piesķīra *Verlipack* grupai), kopumā tie dokumenti, kurus tā pievienoja debatēs, bija Komisijas řicībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, tādējādi tā nevarēja atsaukties uz prasītājas izvirzīto pamatu nepieņemamību.

81 Attiecībā uz faktiem, par kuriem Komisija apgalvo, ka tai tie nebija zināmi apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, prasītāja atzīst, ka, izņemot iebildumu, saskaņā ar kuru *Sowagep* apsoliya 1997. gada decembrī (izdarīt) jaunu ieguldījumu *Verlipack* kapitālā BEF 100 miljonu apmērā, kam tai skaitā nebija nekāda nozīme šajā lietā, Komisija cēla iebildumus par tikai vienu no šiem faktiem kā par tādu, kas tai nebija zināms, proti, apgalvojumu par faktu, saskaņā ar kuru akciju un dividenžu atpirkums ar 1996. gada 18. decembra vienošanās palīdzību nebija no brīvas gribas. Prasītāja apgalvo, ka, neraugoties uz ekonomiska rakstura apsvērumiem, no kuriem jau bija redzams šī atpirkuma piespiedu raksturs, šī atpirkuma piespiedu raksturs skaidri izrietēja no Valonijas reģiona 1998. gada 25. maija notas, kas tika nosūtīta Komisijai un kas tadējādi bija tās řicībā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

82 Attiecībā uz to, kā noteikt, pirmkārt, vai atbalsta ieguvējs var atsaukties uz faktiem un dokumentiem, kas Komisijai nebija zināmi līdz tās lēmuma pieņemšanai, un, otrkārt, vai pamati, kas ir balstīti uz šādiem pamatiem, ir pieņemami, ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai saskaņā ar EKL 230. pantu celtas prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Kopienas tiesību akta likumība ir jānovērtē, izmantojot to faktisko un tiesisko informāciju, kas pastāvēja akta pieņemšanas laikā. It īpaši Komisijas veiktos sarežģītos novērtējumus var pārbaudīt, izmantojot tikai to informāciju, kas tai bija pieejama novērtējuma veikšanas laikā (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts; 1986. gada 10. jūlija spriedums lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 16. punkts; 1996. gada 26. septembra spriedums lietā C-241/94 Francija/Komisija, *Recueil*, I-4551. lpp., 33. punkts, un 2003. gada 11. septembra spriedums lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-8461. lpp., 86. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 25. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-371/94 un T-394/94 *British Airways* u.c. un *British Midland Airways*/Komisija, *Recueil*, II-2405. lpp., 81. punkts; 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-126/96 un T-127/96 *BFM* un *EFIM*/Komisija, *Recueil*, II-3437. lpp., 88. punkts; 1999. gada 6. oktobra spriedums lietā T-110/97 *Kneissl Dachstein*/Komisija, *Recueil*, II-2881. lpp., 47. punkts; 1999. gada 6. oktobra spriedums lietā T-123/97 *Salomon*/Komisija, *Recueil*, II-2925. lpp., 48. punkts, un 2005. gada 11. maija spriedums apvienotajās lietās T-111/01 un T-133/01 *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG*/Komisija, Krājums, II-1579. lpp., 67. punkts).

83 Šajā ziņā Komisijai nevar pārnest, ka tā nebija ņēmusi vērā iespējamās informācijas faktus, kas tai būtu varējuši tikt sniegti administratīvās procedūras laikā, bet netika sniegti, jo Komisijai nav pienākuma pēc savas iniciatīvas un ar prognožu palīdzību pārbaudīt, kādi fakti būtu varējuši tai tikt iesniegti (šajā sakarā skat. Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā C-367/95 P Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, *Recueil*, I-1719. lpp., 60. punkts, un šī sprieduma 82. punktā minēto 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā Beļģija/Komisija, 87. punkts; Pirmās instances tiesas 2004. gada 14. janvāra spriedumu lietā T-109/01 *Fleuren Compost*/Komisija, *Recueil*, II-127. lpp., 49. punkts).

84 Pirmās instances tiesa no tā secināja, ka gadījumā, kad prasītāja ir piedalījusies EKL 88. panta 2. punktā paredzētajā formālajā izmeklēšanas procedūrā, tā nevar atsaukties uz Komisijai nezināmiem argumentiem attiecībā uz faktiem, kurus tā nav darījusi zināmus Komisijai formālās izmeklēšanas procedūras laikā. Savukārt nekas neliedz ieinteresētajai personai izvirzīt administratīvās procedūras stadijā neminētu juridisku prasības pamatu pret galīgo lēmumu (skat. šī sprieduma 82. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG/Komisija*, 68. punkts un tajā minētā judikatūra).

85 Šo judikatūru var, neskarot pilnīgi īpašus gadījumus, attiecināt uz tādu gadījumu kā šis, kad uzņēmums nebija piedalījies EKL 88. panta 2. punktā paredzētajā izmeklēšanas procedūrā (šajā sakarā skat. šī sprieduma 82. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Saxonia Edelmetalle* un *ZEMAG/Komisija*, 69. punkts).

86 Nav strīda par to, ka prasītāja nav izmantojusi savas tiesības piedalīties formālajā izmeklēšanas procedūrā, lai gan, kā tas izriet no 2001. gada 11. janvāra vēstules, ko Beļģijas Karaliste nosūtīja Komisijai, kas tika reģistrēta šī paša gada 15. janvārī, Valonijas iestādes to bija īpaši aicinājušas aktīvi sadarboties, gatavojot atbildi uz informācijas pieprasījumu, ko Komisija nosūtīja Beļģijas Karalistei 2000. gada 5. jūlijā. Turklāt, neraugoties uz atkārtotajiem lūgumiem un to, ka nebija sniegta nekāda atbilde uz Komisijas pieprasījumu, Beļģijas Karalistes padome ar 2000. gada 28. septembra vēstuli lūdza prasītāju iesniegt tai informāciju, lai tā varētu sniegt lietderīgu atbildi Komisijai. Divi pēdējie šīs vēstules punkti bija formulēti šādi:

“Ņemot vērā iepriekš minēto, mans klients vēlas vērst Jūsu klienta uzmanību uz risku, ka Eiropas Komisija savā nākamajā lēmumā, ļoti iespējams, var pieprasīt Beļģijas iestādēm atgūt no Jūsu klienta summu BEF 113 712 000 apmērā ar procentiem.

Neraugoties uz to, ka termiņš jau ir beidzies, būtu ļoti vēlams, lai Jūsu klients nekavējoties sadarbotos lietas izmeklēšanā, sniedzot visu informāciju, kas tam tiek prasīta, kas, iespējams, ļautu Valonijas reģionam vēlreiz darīt zināmu savu viedokli Eiropas Komisijai pirms lēmuma (pieņemšanas).”

- 87 Turklāt iepriekš minētajā 2001. gada 11. janvāra vēstulē Valonijas iestādes informēja Komisiju par to, ka viņu juriskonsults bija vērsis *Beaulieu* grupas juriskonsulta uzmanību uz Komisijas sāktās procedūras nozīmīgumu un uz riskiem, kas šai grupai ir saistīti ar šo procedūru, bez jebkādiem panākumiem un ka viņu atbilde uz Komisijas pieprasījumu sniegt informāciju bija nepilnīga tādēļ, ka *Beaulieu* grupa nebija sadarbojusies.
- 88 Turklāt ar 2001. gada 23. jūlija vēstuli prasītājas juriskonsults tika informēts par Komisijas 2001. gada 6. jūnija lēmumu sākt formālu izmeklēšanas procedūru, kura kopiju tas saņēma.
- 89 Visbeidzot, nav strīda par to, ka prasītāja konkrēti tika norādīta Lēmumā par formālas izmeklēšanas procedūras sākšanu, t.i., II.2 sadaļā, kas īpaši attiecās uz *Beaulieu* grupu, kuru, kā tas bija precizēts 20. punktā, kontrolēja prasītāja, un ka šajā lēmumā, it īpaši tā 29.–43. un 70.–75. punktā, kā arī 4. lappuses zemsvītras piezīmē, bija paustas šaubas par to, vai Valonijas reģions 1998. gada 20. novembrī atteicās no noteikta prasījuma pret *Beaulieu* grupu BEF 113 712 000 apmērā apmaiņā pret 9704 *Verlipack Holding II* akcijām, kuras situācija bija tā pasliktinājusies, ka tās aktīvi 1999. gada 11. februārī tika novērtēti BEF 1 apmērā.
- 90 Tomēr, lai gan prasītāja ļoti labi zināja par formālās izmeklēšanas procedūras sākšanu, kas it īpaši attiecās uz atteikšanos no attiecīgā prasījuma, un par vajadzību

un nozīmi tai sniegt noteiktu informāciju sakarā ar Komisijas jau paustajām šaubām par šīs atteikšanās no prasījuma saderību no Kopienu tiesību viedokļa, prasītāja izlēma nepedalīties formālajā izmeklēšanas procedūrā un turklāt neapgalvojot, ka lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru nebija pietiekami pamatots, lai ļautu tai lietderīgi izmantot tās tiesības (šajā sakarā skat. šī sprieduma 83. punktā minēto spriedumu lietā *Fleuren Compost*/Komisija, 46. punkts).

- 91 No visa iepriekš minētā izriet, ka, pirmkārt, prasītāja nevar pirmo reizi atsaukties Pirmās instances tiesā uz to informāciju, kas Komisijai laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, nebija zināma. Tas tā ir jo vairāk attiecībā uz prasītājas izvirzītajiem faktiskajiem argumentiem, kuri saskaņā ar prasītājas viedokli bija būtiski šīs lietas analizē no tiesību par valsts atbalstiem viedokļa.
- 92 Otrkārt, atbalsta saņēmējs nevar — jo tad tas ir nepieņemams — atsaukties uz pamatu, kas balstīts vienīgi uz informāciju, kas Komisijai laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, nebija zināma, jo lēmuma likumība jautājumā par valsts atbalstiem ir jānovērtē, izmantojot to informāciju, kas varēja būt Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas laikā.
- 93 Tomēr ir jāatzīst, ka pamati, uz kuriem prasītāja ir atsaukusies savas prasības atbalstam, ir balstīti uz faktiem, par kuriem Komisija bija informēta laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu.
- 94 Sava pirmā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka *Verlipack* kapitāla B kategorijas 14 214 akciju un I kategorijas peļņas daļu iegādes laikā saskaņā ar 1996. gada 18. decembra vienošanos, samaksājot summu BEF 113 712 000 apmērā,

pret to bija tikusi veikta piespiešana no Valonijas iestāžu puses, lai tā izdarītu šo iegādi. Saskaņā ar prasītājas viedokli apstākļi, ka šī iegāde notika piespiedu kārtā, bija tas, kas Komisijai bija jāņem vērā, nosakot to, vai nosacījumi, kas attiecas, pirmkārt, uz atsevišķiem uzņēmumiem piešķirtā atbalsta esamību un, otrkārt, apstipriņošas atbildes gadījumā, to, ka prasītāja bija saņēmis uzņēmums, bija izpildīti; šajā gadījumā tas tā nebija.

95 Sava argumenta par piespiešanu atbalstam prasītāja atsaucās uz 1998. gada 25. maija notu, ko Valonijas reģions nosūtīja Komisijai, kurā bija norādīts, ka, “tā kā Valonijas reģions zaudēja uzticību *Beaulieu* grupai, tas tai uzlika par nosacījumu abu holdingu izveidošanas darījuma apstiprināšanai atpirkt tās ražotņu *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Jumet* akcijas”.

96 Attiecībā uz argumenta par piespiešanu nepieņemamību ir jāatzīst, ka, kā tas izriet no lietas materiāliem un jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva tiesas sēdē šī jautājuma sakarā, pirmkārt, Komisija neapstrīd, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī tā zināja par 1998. gada 25. maija notu. Otrkārt, prāvas lietas dalībnieku viedokļi ir atšķirīgi tikai attiecībā uz šīs notas saturu un uz prasītājas interpretāciju par tajā ietvertā vārda “uzlikt” izmantošanu, bet nevis attiecībā uz Valonijas reģiona turēto akciju atpirkuma faktu. Prasītājas arguments par piespiešanu tādējādi faktiski nozīmē iebilduma izteikšanu Komisijai par to, ka tā ir pieļāvusi kļūdu šīs notas satura novērtējumā, tādējādi šāds arguments ir jāatzīst par nepieņemamu.

97 Otrkārt, attiecībā uz prasītājas argumentu, ar kuru tā apstrīd to, ka attiecīgo akciju un peļņas daļu cenu pārvērtēšana, kas noteikta ar 1996. gada 18. decembra vienošanos, tika pamatota ar 1985. gada Karalisko dekrētu, arī ir jāatzīst, ka šāda

informācija Komisijai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija zināma, kā tas cita starpā izriet no 62.–64. punkta un Lēmuma sākt formālu izmeklēšanas procedūru 21. zemsvītras piezīmes. Turklāt 2001. gada 11. janvāra vēstulē, kas tika nosūtīta Komisijai un reģistrēta 2001. gada 15. janvārī, Valonijas iestādes rakstīja:

“Ir jāatgādina, ka kopējā cena BEF 113 712 000 apmērā par Valonijas reģiona turētajām priekšrocību akcijām bez balsstiesībām un peļņas daļām *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Jumet* tajā laikā bija 80 % no šo akciju un peļņas daļu vērtības, pamatojoties uz to emisijas cenu.

1985. gada 7. maija Karaliskais dekrēts (3. pants) par valsts sektoros ietilpstošu akciju sabiedrību veikto priekšrocību akciju bez balsstiesībām emisiju nosaka, ka “cena nevar būt zemāka par 80 % no emisijas cenas” gadījumā, kad priekšrocību akcijas bez balsstiesībām tiek pārdotas sabiedrībai-emitentam vai trešām personām.

Ņemot vērā *Verlipack* grupas finansiālo situāciju, kas tajā laikā tika pilnībā restrukturizēta, šī cena, bez šaubām, neatbilda akciju dividenžu reālajai vērtībai, bet tika noteikta, lai ievērotu iepriekš minētos Beļģijas tiesību aktus, kam *Beaulieu* grupa piekrita.

[..]

Tādējādi puses *Beaulieu* grupas parādam noteica atmaksas termiņu uz četriem gadiem bez procentiem, lai kaut nedaudz kompensētu papildu izmaksas, kas izrietēja no tiesiskā regulējuma (aktualizēts maksājuma dienā) piemērošanas salīdzinājumā ar preces ekonomisko vērtību.”

- 98 Šī pati informācija turklāt ir pēc būtības atkārtota Beļģijas Karalistes 2001. gada 26. jūlija vēstules, kas adresēta Komisijai, 2. punktā.
- 99 Katrā ziņā argumentu par 1985. gada Karalisko dekrētu nevarēja uzskatīt par tādu faktu, ko Pirmās instances tiesai nevarētu nodot izvērtēšanai, jo ir runa par minētā dekrēta interpretācijas jautājumu.
- 100 Treškārt, attiecībā uz prasītājas argumenta nepieņemamību, saskaņā ar kuru apstrīdētais lēmums bija (pārāk) lakonisks un kļūdainis attiecībā uz divu nosacījumu analīzi par konkurences apdraudējumu un tirdzniecības starp dalībvalstīm ietekmēšanu, ir jāatzīst, ka prasītāja neatsaucas ne uz kādu informāciju, kas nebija zināma Komisijai laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, bet aprobežojas ar kritiku par apstrīdētā lēmuma 70.–72. punktā ietverto analīzi, kas bija pamatota ar vietu, kādu *Beaulieu* grupa ieņēma tekstiliju tirgū, kaut gan jautājums bija par viņu kā par *Verlpack* grupas sabiedrību akcionāru un nevis kā par tekstiliju ražotāju.
- 101 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas iebilde attiecībā uz pirmā pamata nepieņemamību ir jānoraida
- 102 Attiecībā uz otru pamatu, ar ko prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi samērīguma principu, pieprasot atbalsta atgūšanu, kaut gan attiecīgo akciju un peļņas daļu šķietamais piespiedu atpirkums tai nebija radījis nekādu priekšrocību, šis pamats ir balstīts uz to pašu informāciju kā tā, kas izvirzīta pirmā pamata ietvaros un par kuru Komisija bija informēta apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī. Tādējādi iebildums par šī otrā pamata nepieņemamību arī ir jānoraida.

- 103 Attiecībā uz trešo pamatu, kurā prasītāja norāda, ka Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, tajā tiek apšaubīta B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu vērtības aprēķina metode, to vērtības aprēķināšanas brīdis, kā arī atbalsta saņēmēja noteikšana, pamatojoties uz to, ka 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās bija tikai sava veida kompensācija par minēto akciju un peļņas daļu piespiedu atpirkumu 1996. gadā. To darot, prasītāja no jauna balstās uz to informāciju, kas Komisijai bija zināma laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu. Tādējādi iebildums par šī pamata nepieņemamību arī nevar tikt pieņemts.
- 104 Attiecībā uz dokumentiem, uz kuriem prasītāja atsauca sava prasījuma atbalstam un kas ir minēti šī sprieduma 76. punktā, daži no kuriem, saskaņā ar prasītājas teikto, tikai ilustrē atsevišķus šīs lietas papildu aspektus, ir jāatzīmē, pirmkārt, ka tie ir jānoraida atbilstoši šī sprieduma 82.–84. punktā minētajai judikatūrai. Otrkārt, kā tas izriet no lietas materiāliem un jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva šajā sakarā mutvārdu procesa laikā, neviens pamats vai arguments, uz kuru prasītāja ir atsaukusies, nav pamatots ar šiem dokumentiem, par kuriem Komisija apgalvo, ka tie nebija tās rīcībā laikā, kad tā pieņēma apstrīdēto lēmumu, nedz arī tie bija lietas materiālos, kas noveda pie apstrīdētā lēmuma, nedz arī saistītās lietas materiālos.
- 105 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas argumentu, kas balstīts uz prasības pieteikuma 18. pielikumu, saskaņā ar kuru *Sowagep* 1997. gada decembrī bija apsolijsi izdarīt jaunu ieguldījumu *Verlipack* kapitālā 100 miljonu BEF apmērā, pietiek atzīt, ka pati prasītāja ir norādījusi, ka tam šajā lietā nav nekādas nozīmes.
- 106 No visa iepriekš minētā izriet, pirmkārt, ka prasītāja nevar atsaukties uz šī sprieduma 76. punktā minētajiem dokumentiem, un, otrkārt, ka absolūto šķērsli tiesas procesam, uz ko Komisija ir atsaukusies, ir jānoraida.

Par lietas būtību

- 107 Savas prasības atbalstam prasītāja atsauca uz četriem pamatiem, attiecīgi, pirmais — par EKL 87. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 7. un 13. panta pārkāpumu, otrais — par samērīguma principa un Regulas Nr. 659/1999 14. panta pārkāpumu, trešais — par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un ceturtais — par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu par EKL 87. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 7. panta, ņemot kopā ar 13. pantu, normu pārkāpumu

- 108 Prasītāja sadala pirmo izvirzīto pamatu trīs daļās, kas attiecas vispirms — uz atsevišķiem uzņēmumiem piešķirtu atbalstu esamību, pēc tam — uz to, ka, ja ir tikusi piešķirta priekšrocība, prasītāju nevar uzskatīt par uzņēmumu, kam ir dota priekšroka EKL 87. panta 1. punkta nozīmē un, visbeidzot, par konkurences apdraudējumu un ietekmi uz tirdzniecību Kopienu ietvaros.

Par pirmo daļu par atsevišķiem uzņēmumiem piešķirtu atbalstu esamību

— Lietas dalībnieku argumenti

- 109 Prasītāja uzskata, pirmkārt, ka apstrīdētajā lēmumā ietvertā argumentācija, proti, ka prasītājai bija noteikts un maksājams parāds BEF 113 712 000 apmērā, kuru tā atmaksāja, cedējot 9704 akcijas, kuru turētājs tā bija sabiedrībā *Verlipack Holding II* un kuru vērtība bija zemāka par nulli, ir pārāk vienkāršota. Šāda argumentācija ir

pilnībā balstīta uz abstraktu prasījuma BEF 113 712 000 apmērā ņemšanu vērā un tajā nekādi nav ņemti vērā fakti vai reālā ekonomiskā situācija. Apstrīdētajā lēmumā minētais parāds tiek apskatīts kā pienākums atmaksāt līdzekļus, ko valsts iestādes faktiski nodevušas prasītājas rīcībā, kas tā nav šajā gadījumā.

- 110 Tādējādi prasītāja norāda, ka ar 1996. gada 18. decembra vienošanos to piespieda atpirkt no Valonijas reģiona akcijas un tā bija to turētājs ļoti neilgu laika posmu, proti, no 1996. gada 18. decembra līdz 1997. gada 11. aprīlim, kas ir datums, kurā *Heye* pārņēma kontroli pār *Verlipack Holding II*. No paša sākuma bija skaidrs, ka patiesais saņēmējs bija sabiedrība *Verlipack Holding I*, kuras kontrolei bija jāpāriet *Heye*. Tādējādi šo akciju kapitāla vērtība prasītājai bija nulle. Turklāt tie nebija tikai ekonomiska rakstura apsvērumi, kas lika Komisijai nojaust, ka 1996. gada 18. decembra vienošanās nebija darījums, ko prasītāja noslēgusi no brīvas gribas. Komisija formālās izmeklēšanas procedūras laikā tika pilnībā informēta rakstveidā par to, ka minētā vienošanās prasītājai tika uzspiesta. Tā no 1998. gada 25. maija notas, ko Valonijas reģions nosūtīja Komisijai, izrietēja, ka Valonijas reģions ir pazaudējis jebkādu uzticību prasītājai un vēlējās kļūt par *Heye* kontrolētās grupas daļu. Tādējādi Valonijas reģions pieprasīja *Beaulieu* grupai pilnībā atpirkt savu daļību [sabiedrībā] līdz brīdim, pirms jaunais partneris pievienojas *Verlipack* grupas akcionāriem. Parāli *Heye* nevēlējās saistīties ar grupu, kurā bija daļība valsts iestādēm.
- 111 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka *Verlipack Jumet* un *Verlipack Ghlin* akciju atpirkums piepiedu kārtā nav uzskatāms par priekšrocību EKL 87. panta nozīmē.
- 112 Attiecībā uz, pirmkārt, attiecīgo akciju objektīvu novērtējumu, nevar apstrīdēt to, ka akciju patiesā vērtība noteikti nebija BEF 113 712 000. Valonijas reģions turklāt 2001. gada 11. janvāra vēstulē, kas tika nosūtīta Komisijai un reģistrēta 2001. gada

15. janvārī, atzina to, ka cena, pamatojoties uz 1985. gada Karalisko dekrētu, nav samērīga un tai nav nekādas saistības ar akciju un peļņas daļu ekonomisko vērtību, kaut gan, ja novērtējumu būtu veicis profesionālis, tiktu secināts, ka atpirkto akciju vērtība bija nulle. Šis secinājums tika apstiprināts ar Beļģijas Karalistes 2001. gada 26. jūlija vēstuli, kas tika nosūtīta Komisijai, saskaņā ar kuru triju *Verlipack* sabiedrību finansiālā situācija bija satraucoša un, pamatojoties uz 1985. gada Karalisko dekrētu noteiktā akciju un peļņas daļu pārdošanas cena vairāk neatbilda to reālajai vērtībai. Neviens saprātīgs uzņēmējs negribētu veikt šādu atpirkumu ar šādiem nosacījumiem, tādējādi to, ņemot vērā attiecīgos apstākļus, nevarēja kvalificēt par atpirkumu no brīvas gribas. Turklāt atpirkuma datumā *Heye* nebija uzņēmusies nekādas saistības par tās iespējamo iestāšanos *Verlipack* grupas kapitālā; šādas saistības [tā] uzņēmās tikai ar 1996. gada 26. decembra vienošanos starp, no vienas puses, *Imcopack Vlaanderen* un *Imcopack Wallonie* un, no otras puses, *Heye*.

113 Akciju atpirkuma sekas bija arī tādas, ka Valonijas reģions pilnībā izstājās no dalības *Verlipack Jumet* un *Verlipack Ghlin*, kas bija papildu nozīmīgs trūkums.

114 Tas, ka šajā laikā akciju reālā vērtība bija nulle, pat negatīva, tika apstiprināts, pirmkārt, ar Lēmumu 2001/856, kura 104. punktā ir minēts, ka “no Žimē un Glēnas ražotnēs iegūtajiem rezultātiem bija redzami nozīmīgi reāli zaudējumi, kā arī apgrozījums, kas ir ļoti samazinājies 1996. gadā salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem”, kura 107. punktā ir precizēts, ka “Komisija atzīmē, ka *Verlipack* finansiālā situācija līdz brīdim, kad [sabiedrības dalībā] iestājās *Heye*, neizskatījās perspektīva” un kuras 115. punktā bija secināts, ka “no *Verlipack* darbības rezultātiem līdz brīdim, kad *Heye* ienāca [sabiedrības dalībā], neapšaubāmi bija redzamas šīs grupas grūtības”. Otrkārt, Komisija pati zināja par smago finansiālo situāciju, kādā *Verlipack* bija 1996. gada beigās. Apstrīdētā lēmuma 11. un 12. punktā Komisija

attiecīgi atzīmēja, ka “abās Valonijā nodibinātās sabiedrībās šajā laikā tika uzrādīti zaudējumi”, proti, 1995. un 1996. gadā, un ka “*Verlipack* grupa nebija spējīga izpildīt bankas aizdevumu atmaksas termiņus 1996. gada beigās”. Komisijas argumentāciju, noraidot jebkādu *Verlipack Holding II* 9704 akciju vērtību, ir jāattiecina arī uz attiecīgajām akcijām.

- 115 Šo *Verlipack* grupas neperspektivitāti 1996. gadā arī ģenerālvokāts Džeikobss [Jacobs] tika minējis savos secinājumos par šī sprieduma 44. punktā minēto 2003. gada 3. jūlija spriedumu lietā *Belģija/Komisija (Recueil, I-6934. lpp.)*.
- 116 Ja Komisija pastāvētu uz savu nostāju attiecībā uz akciju vērtību 1996. gadā, prasītāja uzsver, ka tai ir jāiesniedz novērtējuma ziņojums, lai pamatotu savu nostāju un ka tai ir jānorāda, kādā mērā ir tikusi ņemta vērā tai skaitā *Verlipack* grupas sabiedrību situācija un tas, ka akcijas nav saistītas ar balsstiesībām, un ka pat pēc tam, kad tās tika pārveidotas par akcijām ar balsstiesībām, tās veidoja ļoti mazu *Verlipack* kapitāla procentu.
- 117 Turklāt abi pārējie argumenti domāti, lai pamatotu šo analīzi, saskaņā ar kuru summu BEF 113 712 000 apmērā nevar uzskatīt par piešķirtās priekšrocības līmeni: pirmkārt, civiltiesību izpratnē šis prasījums ir dzēsts. 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās izpildes dēļ tas ir kļuvis par spēkā neesošu saistību tiesībās; otrkārt, Valonijas reģions noteica prasītājam summu BEF 113 712 000 apmērā saskaņā ar 1985. gada Karalisko dekrētu.
- 118 Šajā ziņā prasītāja atzīmē, ka, pamatojot ar 1996. gada 18. decembra vienošanos paredzēto ekonomiski netaisnīgo cenu, Valonijas reģions atsaucās uz juridisko pienākumu šajā jautājumā, tādējādi ar likumu vai ar līgumu noteiktā cena tika izvirzīta kā tāda, kas vairāk nav pārrunājama un kas ir jāievēro.

- 119 Vispirms — prasītāja precīzē, ka 1985. gada Karaliskais dekrēts, it īpaši tā 3. pants, nekādi neuzliek pienākumu atpirkt, bet gan ir par atpirkuma tiesībām, turpinājumā — ka tas paredz, ka vienošanās par parakstīšanos uz akcijām nodibina atpirkuma tiesību un regulē tās noteikumus, kas šajā gadījumā ir ietverti 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 11. pantā un 1. pielikumā, un, visbeidzot, ka tas piešķir uzņēmumam, kurā valsts ir ieguldījusi, tiesības atpirkt no tās vērtspapīrus, nosakot cenu, kas nevar būt zemāka par 80 % no to emisijas cenas. Šī norma neizslēdz to, ka valsts varētu ārpus vienošanās par parakstīšanos uz akcijām ietvariem piešķirt pirkuma iespēju, nosakot cenu, kas ir zemāka par 80 % no emisijas cenas. Šī norma neattiecas uz situācijām, kurās pati valsts vēlas izstāties no kapitāla vai izdara spiedienu uz privātu uzņēmumu, lai no jauna atsāktu savu dalību (sabiedrībā). Jebkāda cita interpretācija nozīmētu, ka valsts kā akcionārs būtu ierobežota un ka tā nekad nevarētu [tālāk] pārdot savu dalību [sabiedrībā]. Tādējādi 1985. gada Karaliskā dekrēta 3. pants nekādi neiestājas pret 1996. gada 18. decembra vienošanos un 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos, kuras acīmredzami nebija balstītas uz 1985. gada 30. aprīļa vienošanās noteikumos ietvertajām atpirkuma tiesībām.
- 120 Tādējādi Komisijas arguments, saskaņā ar kuru prasītāja, noslēdzot 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos, pārkāpa 1985. gada Karaliskā dekrēta 3. pantu, ir kļūdaini, jo Valonijas reģionam nebija tiesiska pienākuma noteikt akciju cesijas cenu 80 % apmērā no to nominālvērtības.
- 121 Arguments, saskaņā ar kuru B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu cena BEF 113 712 000 apmērā tika noteikta ar 1985. gada 30. aprīļa vienošanos, arī nav pieņemams.
- 122 Tādējādi neviens no 1985. gada 30. aprīļa vienošanās noteikumiem, tai skaitā tās 10. un 11. pants, nav piemērojami šajā lietā. Faktiski minētās vienošanās 10. pantā bija noteikts nosacījums, kuru nebija iespējams izpildīt 1996. gada 18. decembra vienošanās ietvaros, jo šajā noteikumā paredzētais atpirkšanas pienākums bija piemērojams "tikai ar nosacījumu, ka to pieļauj sabiedrību nesadalītā peļņa un to rīcībā esošās rezerves" Turklāt prasītāja, kas nav pielīdzināma de Klerkam, nebija informēta par šo dokumentu, no kura izrietēja, ka tā bija pārņēmusi šo specifisko

pienākumu, un 10. pants nav noteikums, kas ir noteikts ar 1985. gada Karalisko dekrētu. Attiecībā uz 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 11. pantu, lai arī tas ir pilnīgā saskaņā ar 1985. gada Karalisko dekrētu, tam nav nozīmes šajā lietā. Gan šis pants, kā arī vienošanās, ar ko tika noteikta iespēja, kas bija pievienota 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 1. pielikumā attiecībā uz *Verlipack* sabiedrībām, atzina vienīgi izvēles tiesības un nevis atpirkuma pienākumu, atgādinot to, ka šīs tiesības bija atzītas šīm sabiedrībām, nevis prasītājam.

- 123 Visbeidzot, četrus mēnešus pēc 1996. gada 18. decembra vienošanās Valonijas reģions pārrunāja ar *Heye* analogu atpirkuma pienākumu, kura ietvaros tas atteicās no pārmērīgās cenas, kas bija balstīta uz vispārēju pienākumu, jo, kā tas izrietēja no opcijas līguma 1. panta, tajā bija atsauce uz kopējo aktīva neto vērtību un tāvad uz attiecīgo akciju reālo vērtību kā kritēriju cenas noteikšanai, nevis uz emisijas cenu.
- 124 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās, kuru Komisija nepamatoti uzskatīja par pilnīgi atsevišķu vienošanos, kas nebija loģiski, ņemot vērā tās noteikumus (tās nosaukumu, apsvērumus un noteikumus, no kuriem bija redzama minētās papildu vienošanās autonomijas neesamība, kura, tieši pretēji, bija daļa no 1996. gada 18. decembra vienošanās), un neievēroja to, ka šis darījums bija par to akciju, kuras prasītāja bija iegādājusies 1996. gadā, maksājumu un tāvad bija par darījuma cenas pielāgošanu, novienādojot maksājuma grafiku ar to, kas jau bija piešķirts *Heye*, prasītājam tika piešķirta iespēja samaksāt Valonijas reģionam par obligātā kārtā iegādātām akcijām, cedējot noteiktu skaitu akciju par reālu ekvivalentu ekonomisko vērtību.
- 125 Otrkārt, attiecībā uz "priekšrocības" jautājuma konkrētu izvērtējumu prasītāja atzīmē, vispirms, ka atpakaļ pārņemtās akcijas tai nepiešķir nekādu papildu kontroli, jo tās bija bez balsstiesībām (tāpat) kā tad, kad tās atradās Valonijas reģiona turējumā (un tādējādi tā tās nevarēja nekādā veidā izmantot, lai iesaistītos *Verlipack* sabiedrību lēmumu pieņemšanas procedūrās), pēc tam, ka tā nebija ieguvusi nevienu

dividendi vai kādu citu fiansiālu priekšrocību saistībā ar attiecīgo akciju turējumu, un, visbeidzot, ka tā nevarēja konvertēt attiecīgās akcijas skaidrā naudā, jo *Heyes* iestāšanās ietvaros tai attiecīgās akcijas (līdz) ar savu dalību *Verlipack Holding I* kontrolē bija jānodod.

126 Tādējādi Komisijai vajadzēja pārbaudīt faktisko kontekstu pilnībā, neanalizējot faktus atsevišķi un par pamatu ņemot ekonomisko realitāti, neaprobežojot savu analīzi ar formāliem juridiskiem aspektiem, kā to nosprieda Tiesa 1996. gada 24. oktobra spriedumā apvienotajās lietās C-329/93, C-62/95 un C-63/95 Vācija u.c./Komisija (*Recueil*, I-5151. lpp., 36. punkts) attiecībā uz akciju vērtības noteikšanu. Saskaņā ar prasītājas viedokli Komisijas pieeja bija šaura, jo tā, izslēdzot jebkādus citus faktorus, aprobežojās ar akciju, kuras prasītāja bija spiesta nopirkt, nominālvērtību.

127 Prasītāja parāda Komisijas (veiktās) analīzes kļūdaino raksturu, norādot, ka, ja tā vietā, lai pārdotu akcijas un noteiktu, ka vēlākā atmaksa notiek vai nu ar maksājumu skaidrā naudā, vai nu ar ieskaitu, Valonijas reģions no paša sākuma tai būtu devis par velti akcijas bez nekādas samaksas vai kompensācijas, lai novērtētu to, vai ir bijusi priekšrocība, un to, kāda ir bijusi tās nozīme, vienīgi par velti saņemto akciju vērtība bija vērā ņemama. Šī iemesla dēļ prasītāja uzskata, ka ir jāņem vērā šīs lietas īpašie apstākļi, proti, atpirkums piespiedu kārtā un mākslīgi noteiktā cena un to, ka situācija, kas šajā gadījumā prevalē, ir ļoti salīdzināma ar iepriekš izklāstīto, [līdz ar to] tās no tiesību par valsts atbalstiem viedokļa būtu jāanalizē vienādi. Šajos abos gadījumos prasītājas turējumā bija noteiktas akcijas un tam, ka šai (akciju) nodošanai par velti notika tieši vai, paredzot pienākumu maksāt, nebija nozīmes. Tādējādi Komisija tā vietā, lai balstītos uz abstraktu prasījumu, varēja izvērst savu analīzi par reālo to aktīvu vērtību, ko cedēja prasītājai. Vienīgi šī analīze ļautu tai izvērtēt to, vai bija priekšrocība ekonomiskajā situācijā.

128 Komisija lūdz noraidīt šo daļu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 129 Pirmkārt, ir jāpārbauda prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Valonijas reģions to piespieda ar 1996. gada 18. decembra vienošanos nopirkt 14 214 B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļas par summu BEF 113 712 000, kas ir arguments, kurš ir pamatots ar 1998. gada 25. maija notu, kurā Beļģijas iestādes norādīja Komisijai, ka, "tā kā Valonijas reģions ir zaudējis uzticību *Beaulieu* grupai, tas uzliek tai nosacījumu atpirkt savu ražošanas vietu *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Jumet* akcijas abu holdingu izveidošanas darījuma apstiprināšanai".
- 130 Ievadam ir jāatzīst, ka akciju atpirkumu, kas bija 1996. gada 18. decembra vienošanās priekšmets, Komisija apstrīdētajā lēmumā nekvalificēja par valsts atbalstu.
- 131 Pēc šī secinājuma ir jāatzīmē, ka atbilstoši 1987. gada 18. novembra papildu vienošanās 3. panta noteikumiem, "sākot ar 1987. gada 1. oktobri, apakšā parakstījusies *Imcour NV* un R. de Klerks neatsaucami apņemas pilnībā pārņemt un izpildīt 1985. gada 30. aprīļa vienošanās un tās pielikumā esošās tiesības un pienākumus, kuri tajā laikā bija *Adsum NV* un de Bekeram".
- 132 Starp šiem pienākumiem bija 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 10. panta pirmajā daļā minētais, kas paredzēja, ka *Adsum* apņemas, ka, sākot ar piekto finanšu gadu pēc minētās vienošanās noslēgšanas, trīs *Verlipack* sabiedrības katru gadu atpērk 10 %

no *SNRSN* turētajām B kategorijas akcijām (atpirkums par to nominālvērtību) un I kategorijas peļņas daļām (atpirkums par vienas vienības cenu BEF 10 000 apmērā) ar nosacījumu, ka to ļauj darīt minēto sabiedrību nesadalītā peļņa un to rīcībā esošās rezerves. Saskaņā ar minētās vienošanās 10. panta trešo daļu gadījumā, ja iztrūkst šāda vienošanās, *Adsum* jebkurā gadījumā izpilda visus minētajā pantā paredzētos pienākumus.

133 Turklāt 1987. gada 18. novembra papildu vienošanās bija precizēts, ka bija notikusi *Verlipack* sabiedrību vadības kontroles maiņa un ka ekonomikas un finanšu lietu ministri bija snieguši savu piekrišanu 1987. gada 17. novembrī atbilstoši 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 14. panta otrajai daļai.

134 Visbeidzot, 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 16. pantā bija paredzēts, ka ir jāmaina sabiedrību statūti, ņemot vērā šajā vienošanās ietvertās klauzulas.

135 No šiem faktiem izriet, ka prasītāja, ļoti labi apzinoties situāciju, piekrita uzņemties ne vien tiesības, bet arī pienākumus, kas bija definēti 1985. gada 30. aprīļa vienošanās un kuri bija *Adsum* un de Bekeram attiecībā pret *Verlipack* un Beļģijas valsti un kuriem saskaņā ar šīs vienošanās 16. pantu, bija jābūt neatņemamai *Verlipack* sabiedrību statūtu daļai. It īpaši *Imcour Holding*, kura vietā stājās prasītāja, bija neatsaucami apņēmie saskaņā ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanās 3. pantu ievērot pienākumus, kā arī nosacījumus, kas attiecas uz *SNRSN* turēto B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu *Verlipack* kapitālā atpirkumu.

136 Turklāt prasītāja nevar noliegt šāda atpirkuma pienākumu piemērojamību, atsaucoties uz nosacījumu par *Verlipack* sabiedrību nesadalīto peļņu un tās rīcībā esošo rezervju pieejamību, kas minēts 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 10. panta

pirmajā daļā, ņemot vērā to, ka saskaņā ar šīs vienošanās 10. panta trešo daļu prasītājam jebkurā gadījumā vajadzēja pašai, ja *Verlipack* sabiedrības neveica iegādi, atpirkt *SNRSN* turētās B kategorijas akcijas un I kategorijas peļņas daļas.

- 137 Ir arī jāatzīmē, ka prasītāja, atpērkot B kategorijas akcijas un I kategorijas peļņas daļas, kas bija 1996. gada 18. decembra vienošanās priekšmets, guva vairākas priekšrocības.
- 138 Pirmkārt, prasītāja nekavējoties iegādājās īpašumu, ko veidoja Valonijas reģiona vēl aizvien turēto B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu kopums, ko tai jebkurā gadījumā vajadzēja atpirkt pa ikgadējiem posmiem saskaņā ar 1987. gada 18. novembra vienošanos, kas tādējādi tai ļāva restrukturizēt *Verlipack*, iesaistot tajā *Heye* un vienkāršot grupas struktūru, novirzot visas akcijas uz *Verlipack Holding I*.
- 139 Šajā ziņā ir jāatgādina, kā tas izriet no lietas materiāliem (skat. it īpaši apstrīdētā lēmuma 11. un 12. punktu, prasības pieteikuma 23. punktu un Beļģijas Karalistes 2001. gada 26. jūlija vēstules, kas nosūtīta Komisijai, 6. un 7. punktu), ka 1996. gadā *Verlipack* grupas sabiedrību situācija bija tik satraucoša, ka stikla nozares speciālista ienākšana šķita vajadzīga, lai ļautu uzlabot grupu no ekonomiskā viedokļa. Turklāt šis speciālists, šajā gadījumā *Heye*, nevēlējās ienākt tādas grupas kapitālā, kurā dalība bija valsts iestādēm, kas, pēc *Heye* domām, "ietvēra risku, ka alianses starp Valonijas reģionu un *Beaulieu* grupu gadījumā notiek vairākuma izbalsošana".
- 140 Šo 1998. gada 25. maija notā minēto apgalvojumu prasītāja cita starpā neapstrīdēja un sava prasības pieteikuma 22. punktā apliecināja, ka "*Beaulieu* grupai

nepārprotami šķiet, ka valsts akcionārs vairāk nav gatavs aktīvi atbalstīt trīs *Verlipack* (sabiedrības) un, ja netiks likti lietā radikāli pasākumi, tas novedīs pie maksātnespējas. *Beaulieu* paredz veikt vienu glābšanas pasākumu un šajā nolūkā meklē stratēģiskus partnerus, kuriem ir vajadzīgā pieredze stikla tirgū. Saistībā ar šo tika uzsāktas sarunas ar *Heye* [..], vienu no vadošajiem Vācijas stikla ražotājiem”.

141 Turklāt no Beļģijas Karalistes 2001. gada 26. jūlija vēstules, kas adresēta Komisijai, izriet, ka “*Beaulieu* un *Heye*, kā arī Valonijas reģions bija sākuši pārrunas, lai noorganizētu *Verlipack* grupas cesiju *Heye* un realizētu jauno finansiālo veidojumu, kas tika īstenots 1997. gada aprīlī”, un ka “starp *Beaulieu* un *Heye* noslēgtās vienošanās rezultātā tika pieņemts, ka Valonijas reģiona turētās akcijas un peļņas daļas (sabiedrībās) *Verlipack Ghlin* un *Verlipack Jumet* vispirms *Beaulieu* bija jāatpērk līdz jebkādai jaunai Valonijas reģiona intervencei”.

142 Valonijas reģions turklāt aktīvi piedalījās *Verlipack* grupas restrukturizācijā, kas bija domāta lai aizkavētu zaudējumu rašanos, kas apdraudēja šo grupu. Kā tas izriet no Lēmuma 2001/856 18.–22. punkta, tā 1997. gadā piešķīra *Heye* divus aizdevumus katru par summu 250 miljoni BEF, no kā tika finansēts *Heye* ieguldījums *Verlipack* kapitālā, plānojot minēto restrukturizāciju (šajā sakarā arī skat. šī sprieduma 44. punktā minēto 2003. gada 3. jūlija spriedumu lietā Beļģija/Komisija, 22.–24. punkts).

143 Otrkārt, iepriekš minēto starp *Beaulieu* un *Heye* notikušo pārrunu un vienošanās kontekstā cita starpā arī ir jāatzīmē priekšrocības, kādas prasītāja bija ieguvusi attiecībā uz B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu, kuras tā iegādājās, cenu, kā arī to samaksas noteikumiem.

- 144 Tādējādi vispirms, kaut gan saskaņā ar 1985. gada 30. aprīļa vienošanos, kurai tā pievienojās ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanos, prasītajai bija jāmaksā cena, kas tika noteikta laikam ritot no prasījumu rašanās brīža, prasītāja ar 1996. gada 18. decembra vienošanos ieguva iespēju atlikt, bez procentiem, maksājumu par attiecīgajām akcijām un peļņas daļām līdz 2001. gada 31. decembrim, lai gan tā nekavējoties iegādājās visas šīs akcijas un peļņas daļas un tādējādi varēja atvieglot *Verlipack* restrukturizāciju.
- 145 Pēc tam, pretēji prasītājas iebildumam, saskaņā ar kuru cena nebija (vairāk) pārrunājama un ka tai vajadzēja samaksāt summu BEF 142 140 000 apmērā, kas atbilda 100 % no attiecīgo akciju un peļņas daļu nominālvērtības, tā ieguva atlaidi par summu BEF 28 428 000 apmērā; samaksātā cena atbilda 80 % no emisijas cenas atbilstoši 1985. gada Karaliskā dekrēta 3. pantam, neraugoties uz tūlītēju īpašuma tiesību iegūšanu un to, ka summu BEF 113 712 000 apmērā vajadzēja maksāt tikai 2001. gada 31. decembrī bez procentiem.
- 146 Visbeidzot, šī analīze izriet arī no Beļģijas Karalistes 2001. gada 26. jūlija vēstules, kas nosūtīta Komisijai, saskaņā ar kuru "*Beaulieu* grupa piekrita šo akciju un peļņas daļu atpirkumam apmaiņā pret labvēlīgiem maksāšanas nosacījumiem, proti, četru gadu maksāšanas termiņš bez procentiem, lai varētu atvieglot *Heye* vadībā paredzēto restrukturizāciju sadarbībā ar Valonijas reģionu."
- 147 Tādējādi pēdējā punkta izvilkums no 1998. gada 25. maija notas, uz ko prasītāja atsauca sava argumenta par jebkādas pārrunu iespējas neesamību attiecīgo akciju un peļņas daļu atpirkuma laikā saskaņā ar 1996. gada 18. decembra vienošanos atbalstam, ir jālasa, ņemot vērā iepriekš izklāstīto minētā atpirkuma kontekstu kopumā, it īpaši neapstrīdamu pārrunu starp *Heye* un prasītāju esamību, kuru rezultātā nonāca pie vienošanās un pie tā, ka prasītāja piekrita attiecīgajam atpirkumam atbilstoši iepriekš minētajiem nosacījumiem, un tādējādi tas nav jāsaprot kā tāds, kas pierāda, ka Valonijas reģions ir piespiedis prasītāju [atpirkt akcijas].

- 148 Turklāt minētās 1998. gada 25. maija notas pēdējos punktos ir nostiprināta šī analīze, jo tajos, lai uzlabotu *Verlipack* situāciju, ir skaidra atsauce uz vajadzību nodot grupas kontroli *Heye*, lai varētu nodrošināt jaunā investora pārsvaru šajā holdingā, kas drīzāk liecina par prasītājas pausto gribu saistīties ar *Heye*, organizējot *Verlipack* grupas sanācību no ekonomiskā viedokļa.
- 149 Tādējādi no tā izriet, ka ņemot vērā ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanos noteikto prasītājam saistošo B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu atpirkšanas pienākumu, kā arī vienošanos starp *Beaulieu* grupu un *Heye*, (kas tika noslēgta) pirms minētā atpirkuma un no tās izrietošās priekšrocības, prasītājas arguments par to, ka Valonijas iestādes to piespieda veikt atpirkumu, ir jānoraida.
- 150 Otrkārt, ir jāpārbauda prasītājas arguments, saskaņā ar kuru attiecīgo akciju un peļņas daļu cenas, kurām bija nulles, pat negatīva vērtība, tika pārvērtētas 1996. gada 18. decembra vienošanās laikā un ka 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās bija par tajā noteiktās cenas pielāgošanu, lai to novienādotu ar to, kādu *Verlipack Holding I* samaksāja četrus mēnešus vēlāk, vai, saskaņā ar prasītājas teikto, — *Heye* 1997. gada 9. aprīļa vienošanās pirkuma pienākuma ietvaros, kas bija tam analogs un kurā cena bija noteikta atkarībā no [šo akciju un peļņas daļu] reālās, nevis nominālvērtības.
- 151 Pirmkārt, attiecībā uz 1996. gada 18. decembra vienošanās noteiktās cenas pārvērtēšanu ir jāatgādina, ka prasītāja, pirmkārt, ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanos piekrita pievienoties pie 1985. gada 30. aprīļa vienošanās — atpirkt *Verlipack* B kategorijas akcijas un I kategorijas peļņas daļas, kuru turētājs bija *SNRSN* saskaņā ar tajā noteikto grafiku un cenu un, otrkārt, apzinājās, ka atbilstoši 1985. gada Karaliskā dekrēta noteikumiem, kas ir sīkāk izklāstīti 1985. gada 30. aprīļa vienošanās 4. panta f) apakšpunkta pēdējā daļā, priekšrocību akciju bez balsstiesībām cena nevarēja būt zemāka par 80 % no to emisijas cenas.

- 152 Turklāt no 2001. gada 11. janvāra vēstules, kas tika reģistrēta 2001. gada 15. janvārī, noteikumiem, kas ir pārņemti šī sprieduma 97. punktā, izriet, ka Valonijas iestādes bija rakstījušas Komisijai, ka cena BEF 113 712 000 saskaņā ar 1985. gada Karalisko dekrētu bija 80 % no šo attiecīgo akciju un peļņas daļu cenas, pamatojoties uz to emisijas cenu.
- 153 Tāpat no Beļģijas Karalistes 2001. gada 26. jūlija vēstules, kas adresēta Komisijai, izriet, ka, atbildot uz Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar ko "pienākums noteikt cenu, kas ir ekvivalenta 80 % no emisijas cenas, ir ar likumu noteikts pienākums, kas ir saistošs bez izņēmuma visiem, kas vēlas iegādāties šāda veida priekšrocību akcijas", Beļģijas iestādes norādīja, ka tās jau ir ņēmušas vērā to, ka 1985. gada Karaliskajā dekrētā nav noteikti nosacījumi, ar kādiem ir jāveic maksājums, un ka attiecīgie pieņemtie nosacījumi bija pamatoti ar papildu izmaksām *Beaulieu* grupai, kas izrietēja no Beļģijas tiesiskā regulējuma piemērošanas.
- 154 Tādējādi, kaut arī, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 77.–79. punkta, Beļģijas iestādes bija apstiprinājušas, ka par attiecīgajām akcijām un peļņas daļām tika samaksāta cena, kas, saskaņā ar to teikto, neatbilda ekonomiskajai realitātei, tās tomēr pamatoja šo cenu, ņemot vērā 1985. gada Karalisko dekrētu, kas ir piemērojams visiem tāda veida darījumiem kā attiecīgais darījums šajā lietā, un vērsa uzmanību 2001. gada 11. janvāra un 26. jūlija vēstulēs, kas minētas šī sprieduma 152. un 153. punktā, ka tās ir kompensējušas šīs papildu izmaksas, piešķirot izdevīgus atmaksas nosacījumus, proti, prasītājas maksājums uz četriem gadiem pēc īpašuma pārejas bez procentiem, kā arī piekrišana šai cenai no *Beaulieu* grupas puses.
- 155 Turklāt no lēmuma sākt formālu izmeklēšanas procedūru 10. un 13. punkta ir redzams, ka aktīvu summa, ko veidoja trīs ražotnes (Glēna, Žimē un Mola), bija lielāka par parādu summu, aktīvu summu novērtējot BEF 515 miljonu apmērā un parādus vairāk nekā BEF 362,8 miljonu apmērā.

- 156 Visbeidzot, ir jāatzīst, ka no lietas materiāliem neizriet, ka prasītāja jebkāda valsts tiesas procesa ietvaros būtu apšaubījusi savu pienākumu maksāt attiecīgo 1996. gada 18. decembra vienošanās minēto akciju un peļņas daļu cenas summu, kurai tā cita starpā bija piekritusi, vai arī 1985. gada Karaliskā dekrēta piemērojamību.
- 157 Otrkārt, attiecībā uz 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās priekšmetu ir jāatzīst, ka tajā kā pamati šī parāda dzēšanai bija paredzēti gadījumi, kad tiek pārskaitīta vai nu summa BEF 113 712 000 apmērā, vai arī sabiedrības *Verlipack Holding II* kapitāla 9704 akcijas.
- 158 Tādējādi, nosakot, ka prasījumu var dzēst ne vien pārskaitot summu BEF 13 712 000 apmērā, bet arī nododot 9704 akcijas, kuru vērtība ir nulle, ir jāatzīst, ka 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās priekšmets nevarēja būt pielīdzināt 1996. gada 18. decembra vienošanās noteikto cenu 1997. gada 9. aprīļa vienošanās noteiktajai, jo atbilstoši pašas [pirmās minētās vienošanās] noteikumiem tajā aprobežojās ar to, ka to papildināja ar iespēju dzēst parādu ar akciju, kurām ir nulles vērtība, nodošanu.
- 159 Turklāt, ja būtu bijusi vēlme pielāgot cenu, var pamatoti prezumēt, ka, pirmkārt, ar pārskaitījumu maksājamās cenas samazināšana arī būtu tikusi paredzēta un ka, otrkārt, šāda papildu vienošanās nebūtu pieņemta 1998. gada 20. novembrī, proti, apmēram divdesmit mēnešus pēc 1997. gada 9. aprīļa vienošanās starp Valonijas reģionu un *Verlipack Holding I* (kuras turētājs bija *Heye*) parakstīšanas, kas ir datums, kurā turklāt, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 75. punkta, sabiedrība *Verlipack Holding II* gatavojās cedēt maksājumu. Ar 1999. gada 31. maija nolēmumu *tribunal de commerce de Mons* konstatēja, ka *Verlipack Holding II* maksājumi bija pārtraukti jau kopš 1998. gada jūnija un ka bija izpildīti nosacījumi, lai konstatētu tās maksātnespēju.

- 160 No tā izriet, ka prasītājas argumentam par to, ka 1996. gadā akciju reālā vērtība bija nulle, pat negatīva, un ka 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās mērķis bija pielāgot 1996. gada 18. decembra vienošanās noteikto cenu tai, kāda tā bija noteikta ar 1997. gada 9. aprīļa vienošanos, nevar piekrist.
- 161 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu par to, ka, ja arī priekšrocība bija piešķirta, prasītāju nevar uzskatīt par tādu uzņēmumu, kuram ir dota priekšroka EKL 87. panta 1. punkta nozīmē

— Lietas dalībnieku argumenti

- 162 Šīs daļas atbalstam prasītāja balstās uz Lēmumu 2001/856, it īpaši tā 109. un 110. punktu, kuros Komisija norāda, ka atbalsta saņēmējam, kuram, iespējams, tas būs jāatdod, nav noteikti jābūt uzņēmumam, kurš valsts iestāžu līdzekļus ir saņēmis tieši, bet gan tādām, kurš tos ir izmantojis faktiski. Saskaņā ar Lēmuma 2001/856 110. punktu tas ir nostiprināts Tiesas judikatūrā, kurā tiek nodalīti, pirmkārt, uzņēmumi, kas ir bijuši tikai līdzeklis šo līdzekļu pārvietošanai, un, otrkārt, tie, kuri no tā ir guvuši peļņu, kā rezultātā tiem var tikt piešķirts saņēmēja statuss. Prasītāja atkal norāda, ka tā tikai ierobežotu laika posmu bija akciju turētājs, kuras tā bija spiesta nopirkt, un ka tai nebija nodoma tās paturēt. Tādējādi, kā tas izrietēja no Valonijas reģiona 1998. gada 25. maija notas, kas nosūtīta Komisijai, šo akciju atpirkums piespiedu kārtā ir jāsaprot, ievērojot faktu, ka *Heye* bija jāpārņem *Verlipack* grupas kontrole, kas ir iemesls, kura dēļ attiecīgās akcijas tika nodotas sabiedrībā *Verlipack Holding I* un netieši nonāca *Heye* (rokās).

163 Tādējādi prasītāja uzskata, ka to nevar uzskatīt par uzņēmumu, kam ir tikusi dota priekšroka EKL 87. panta 1. punkta nozīmē.

164 No tā izriet, ka apstrīdētais lēmums, kurā prasītāja tiek uzskatīta par valsts atbalsta saņēmēju, ir pretrunā gan EKL 87. panta 1. punktam, gan Regulas Nr. 659/1999 7. panta, ņemot kopā ar 13. pantu, noteikumiem.

165 Komisija lūdz noraidīt šo daļu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

166 Pirmkārt, ir jāatzīst, ka, ar nosacījumu, ka prasītājas arguments ir balstīts uz ar 1996. gada 18. decembra vienošanos it kā veikto tās piespiešanu 14 214 B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu atpirkuma laikā, tas ir jānoraida saistībā ar šī sprieduma 129.–149. punktā minētajiem iemesliem.

167 Otrkārt, pieņemot, ka prasītājas arguments nav jāsaprot, ņemot vērā minēto atpirkumu piespiedu kārtā, tam tomēr nevar piekrist.

168 Kā ir konstatēts šī sprieduma 131.–149. punktā, prasītāja atbilstoši saistībām, kuras *Adsum* uzņēmās 1985. gada 30. aprīļa vienošanās ietvaros, pie kuras prasītāja pievienojās ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanos un kas tika pārņemta

1996. gada 18. decembra vienošanās ietvaros, piekrita atpirkt Valonijas reģiona turētās B kategorijas un I kategorijas peļņas daļas SA *Verlipack Jumet* un SA *Verlipack Ghlin* kapitālos, samaksājot summu BEF 113 712 000 apmērā.

- 169 Tādējādi Valonijas reģions, kuram pret prasītāju bija noteikts prasījums skaidrā naudā summas BEF 113 712 000 apmērā, noteikti atteicās 1998. gada 20. novembrī no šī prasījuma apmaiņā pret sabiedrības kapitāla akcijām, kuru vērtība šajā datumā bija nulle, ko prasītāja neapstrīd. Tomēr prasītāja nav pierādījusi, ka šis atteikšanās no prasījuma rezultātā 1998. gada novembrī tā šo summu bija novirzījusi *Verlipack Holding II* vai kādas citas sabiedrības kapitālā, kura esot bijusi tās saņēmēja, tādējādi šī summa palika prasītājas īpašumā.
- 170 Tādējādi Komisija bija pamatoti uzskatījusi, ka prasītāja ir guvusi labumu no valsts līdzekļu novirzīšanas savā labā.
- 171 No tā izriet, ka šī pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu par konkurences apdraudējumu un ietekmi uz Kopienas iekšējo tirdzniecību

— Lietas dalībnieku argumenti

- 172 Prasītāja atzīmē, ka apstrīdētā lēmuma 70.–72. punktā Komisija ir ļoti lakoniska attiecībā uz abu nosacījumu par konkurences apdraudējumu un ietekmi uz Kopienas

iekšējo tirdzniecību analīzi, jo tā aprobežojas ar apgalvojumu, ka šie nosacījumi ir izpildīti, jo *Beaulieu* grupai ir galvenā ietekme tekstiliju tirgū un tā eksportē lielu savas produkcijas daļu.

- 173 Tas nozīmē, ka attiecībā uz tādiem tirgus dalībniekiem kā *Beaulieu* grupa Komisija ir atbrīvota no pienākuma pierādīt, ka ir izpildīti šie divi nosacījumi. Tomēr saskaņā ar prasītājas viedokli, pirmkārt, tā bija skarta kā *Verlipack* sabiedrību akcionārs, nevis kā tekstiliju ražotājs, un tam, ka to piespieda iegādāties stikla konteineru ražotāju grupas akcijas un nodot tās holdingam, ko kontrolēja cits tirgus dalībnieks šajā tirgū, bija maza saistība ar *Beaulieu* grupas tekstiliju darbībām. Šādos apstākļos prasītāja apgalvo, ka tāpēc, ka atbalsts attiecās uz citu tirgu, nevis to, kurā bija konkurences kropļojumi, apstrīdētais lēmums bija kļūdainis, jo attiecībā uz diviem EKL 87. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem tajā ir atsaucē vienīgi uz *Beaulieu* grupas stāvokli tekstiliju tirgū. Otrkārt, ar to, ka līdzekļus no kapitāla izņēma, lai ieguldītu *Verlipack*, tika ierobežotas, nevis atbalstītas tā darbības tekstiliju nozarē, vēl jo vairāk tāpēc, ka no šī ieguldījuma izrietošie zaudējumi bija ievērojami.

- 174 Prasot atmaksāt apstrīdētajā lēmumā minēto summu, Komisija, tieši pretēji, nenovērsa konkurences kropļojumus un sodīja *Beaulieu* grupu, lai arī pats valsts sektors bija atzinis, ka cena, kādu prasītāja samaksāja par akcijām, nebija samērīga, un lai arī Valonijas reģions bija labojis samaksas apmēru ar 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās palīdzību. Turklāt prasītāja bija akciju turētājs *Verlipack Holding I* ietvaros tikai pagaidu perioda laikā, neiegūstot no tā nekādas finansiāla vai ekonomiska rakstura priekšrocības. Pat pieņemot, ka prasītāja būtu saņēmusi šīs akcijas par velti, tā uzskata, ka šī velte nekādi nevarēja ietekmēt konkurenci tekstiliju tirgū.

175 Komisija lūdz noraidīt šo daļu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 176 Ievadā ir jāatgādina, ka ar šo daļu prasītāja apšaubā, pirmkārt, Komisijas veikto analīzi, kas šajā gadījumā attiecas uz EKL 87. panta 1. punktā minēto nosacījumu par konkurences kropļojumu un ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm, konstatēšanu un, otrkārt, uz apstrīdētā lēmuma šķietami lakonisko pamatojumu attiecībā uz šiem abiem nosacījumiem; šis pamatojums ir arī ceturta pamata priekšmets un tād ir jāizvērtē šī ceturta pamata ietvaros.
- 177 Pirmkārt, attiecībā uz nosacījumu par konkurences kropļojumu ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atbalsti, kas ir paredzēti, lai atbrīvotu uzņēmumu no tādām izmaksām, kuras tam parastos apstākļos būtu jāuzņemas ikdienas vadības vai normālas darbības ietvaros, principā izkropļo konkurences nosacījumus (skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 8. jūnija spriedumu lietā T-459/93 *Siemens/Komisija*, *Recueil*, II-1675. lpp., 48. un 77. punkts un tajos minētā judikatūra, un 1998. gada 30. aprīļa spriedumu lietā T-214/95 *Vlaamse Gewest/Komisija*, *Recueil*, II-717. lpp., 43. punkts).
- 178 Tāpat ir jāatgādina, ka tad, ja valsts iestāde dod priekšroku uzņēmumam, kas darbojas sektorā, kuru raksturo intensīva konkurence, piešķirot tam priekšrocību, rodas konkurences izkropļojums vai šāda izkropļojuma risks (šī sprieduma 177. punktā minētais spriedums lietā *Vlaamse Gewest/Komisija*, 46. punkts).

- 179 Šajā gadījumā, kā tas ir konstatēts šī pamata pirmās un otrās daļas ietvaros, Valonijas reģions atteicās no prasījuma par summu BEF 113 712 000 apmērā, kas tam bija pret prasītāju, kura savas darbības veica tādā sektorā kā tekstiliju sektors, kas ir pilnībā atvērts konkurencei.
- 180 Tādējādi Komisija pamatoti apstrīdētā lēmuma 71. punktā uzskatīja, ka strīdīgais atbalsts izkropļo vai rada draudus izkropļot konkurenci.
- 181 Attiecībā uz nosacījumu par ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, ja dalībvalsts piešķirtais atbalsts pastiprina uzņēmuma stāvokli salīdzinājumā ar pārējiem konkurējošiem uzņēmumiem Kopienas iekšējā tirdzniecībā, šie pēdējie minētie uzņēmumi ir jāuzskata par tādiem, kurus atbalsts ir ietekmējis (Tiesas 1980. gada 17. septembra spriedums lietā 730/79 *Philip Morris*/Komisija, *Recueil*, 2671. lpp., 11. punkts, un 1999. gada 17. jūnija spriedums lietā C-75/97 Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-3671. lpp., 47. punkts; šī sprieduma 177. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Vlaamse Gewest*/Komisija, 50. punkts; 2002. gada 11. jūlija spriedums lietā T-152/99 *HAMSA*/Komisija, *Recueil*, II-3049. lpp., 220. punkts, un šī sprieduma 83. punktā minētais spriedums lietā *Fleuren Compost*/Komisija, 57. punkts).
- 182 Šajā gadījumā Komisija apstrīdētā lēmuma 70. punktā ir sniegusi tabulu, pret ko prasītāja nav iebildusi, no kuras izriet, ka paklāju un citu no tekstilijām veidotu grīdas segumu jomā starp Beļģiju un pārējo pasaules daļu norisinās ļoti aktīva tirdzniecība, tā kā 1998. gadā Beļģija bija eksportējusi summas EUR 2 009 560 000,84 apmērā un importējusi summas EUR 211 659 00,19 apmērā.
- 183 Turklāt no apstrīdētā lēmuma 71. punkta un tai skaitā no 17. zemsvītras piezīmes izriet, ka prasītāja ir vadošais Eiropas paklāju ražotājs, kas eksportē 98 % no savas produkcijas. Komisija arī norādīja, ka 1997., 1998. un 1999. gada laikā prasītājas

pārdošanas apjomi attiecīgi sasniedza summas BEF 4 379 764 000, BEF 5 182 220 000 un BEF 4 821 857 000 apmērā.

184 Visbeidzot, prasītājas argumentam, saskaņā ar ko EKL 87. panta 1. punktā izklāstītie nosacījumi šajā gadījumā netika izpildīti, jo strīdīgais atbalsts bija sniegts citā tirgū, nevis tajā, kur notika konkurences kropļojums, nevar piekrist. Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu procedūra saistībā ar attiecīgo valsts atbalstu attiecās uz *Beaulieu* grupu, ko, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 22. punkta, pārraudzīja prasītāja. Piešķirtais atbalsts BEF 113 712 000 apmērā, kas, kā tika konstatēts šī sprieduma 169. punktā, netika novirzīts *Verlipack Holding II* vai kādas citas stikla sektora sabiedrības kapitālā, palika *Beaulieu* grupas īpašumā. Tādējādi šim atbalstam noteikti ir ietekme uz to darbību sektoru, proti, tekstiliju sektoru, kurā darbojas *Beaulieu* grupa. Tādējādi prasītājas saņemtais atbalsts izvēršas par konkurences priekšrocību tekstiliju tirgū.

185 No tā izriet, ka trešo daļu nevar pieņemt un ka pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

Par otro pamatu par samērīguma principa pārkāpumu un Regulas Nr. 659/1999 14. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

186 Prasītāja atgādina, ka saskaņā ar judikatūru Kopienas iestāžu rīcība nevar pārsniegt to, kas ir piemērots un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesību aktā paredzētos likumīgos mērķus (1984. gada 17. maija spriedums lietā 15/83 *Denkavit Nederland*,

Recueil, 2171. lpp.; Pirmās instances tiesas 2001. gada 22. novembra spriedums lietā T-9/98 *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Komisija*, *Recueil*, II-3367. lpp.), un ka šis princips ir ietverts Regulas Nr. 659/1999 14. pantā, kas paredz, ka Komisija neprasa atbalsta atgūšanu, ja tas būtu pretrunā kādam Kopienų tiesību vispārējam principam.

187 Tomēr prasītāja uzskata, ka tā ir pierādījusi to, ka no attiecīgo *Verlpack* sabiedrību akciju un peļņas daļu atpirkuma piespiedu kārtā tā nav guvusi nekādu finansiālu vai kādu citu priekšrocību EKL 87. panta nozīmē, tādējādi tas, ka tai liek atmaksāt tādu atbalstu, kas nepastāv, ir pretrunā samērīguma principam.

188 Turklāt, pat pieņemot, ka tai tika piešķirts valsts atbalsts, tādējādi dodot tai priekšroku, nav iespējams parastā veidā aprēķināt it kā piešķirto priekšrocību. Vairākumā gadījumu tiek pieņemts, ka reālā atbalsta summa, ko ir ieguvis uzņēmums, pēc būtības atbilst konkurences šķērslim tā darbības sektorā. Tomēr šajā gadījumā, pirmkārt, nebija tiešas valsts sektora likviditātes novirzīšanas uz privāto sektoru un, otrkārt, priekšrocība nebija tās tradicionālajā darbību nozarē. Tādējādi nebūtu pareizi noteikt konkurences kropļojumu tekstiliju tirgū, balstoties tikai uz prasītājas iegādāto akciju stikla konteineru ražotāju grupā nominālvērtību. Saskaņā ar prasītājas viedokli no lietas faktiem kopumā izriet, ka akciju nominālvērtība nevar atbilst pārmestā konkurences kropļojuma apmēram tekstiliju tirgū ne vien tādēļ, ka šāda vērtība ir pārmērīgi augsta un nekādi neatbilst to reālajai vērtībai, bet arī tādēļ, ka, pat pieņemot, ka ar akciju atpirkumu piespiedu kārtā tai ir radīta priekšrocība, tās sekas nevarēja izpausties kā konkurences kropļošana tekstiliju tirgū, jo akciju stikla tirgū iegāde par velti automātiski nenozīmē operatīvu priekšrocību šajā tekstiliju tirgū.

189 No šiem faktiem izriet, ka Komisijas apgalvojums, saskaņā ar ko prasītājas iegādāto akciju nominālvērtības atgūšana bija vajadzīga, lai novērstu konkurences kropļošanu,

ir pretrunā ekonomiskajai realitātei, tādējādi, paredzot šo atgūšanu, Komisija pārkāpa samērīguma principu, kā arī Regulas Nr. 659/1999 14. pantu.

190 Komisija lūdz noraidīt šo pamatu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 191 Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Komisija bija pārkāpusi Regulas Nr. 659/1999 14. panta 1. punktu un samērīguma principu, paredzot atbalsta atgūšanu, kaut arī B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu atpirkums piespiedu kārtā saskaņā ar 1996. gada 18. decembra vienošanos prasītājam nebija radījis nekādu finansiālu priekšrocību, pietiek atzīt, ka, ciktāl šis pārkāpums ir balstīts uz argumentu par to kā notikušo prasītājas piespiešanu minētā atpirkuma laikā, tas ir jānoraida saistībā ar šī sprieduma 129.–149. punktā minētajiem iemesliem.
- 192 Pieņemot, ka prasītājas arguments nav balstīts uz šādu piespiešanu, bet gan tikai uz pašu prasītājas veikto akciju atpirkumu, tas tāpat ir jānoraida.
- 193 Ir jākonstatē, ka šajā gadījumā, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma, it īpaši no tā 91. un 92. punkta, valsts atbalstu veidoja tas, ka 1998. gada 20. novembrī Valonijas reģions atteicās no noteikta prasījuma BEF 113 712 000 apmērā pret *Beaulieu* grupu apmaiņā pret 9704 akciju nodošanu sabiedrības *Verlipack Holding II* kapitālā, kuras

to cesijas datumā — 1998. gada decembrī — bija bez vērtības, tā kā šīs sabiedrības aktīvi 1999. gada 11. februārī tika novērtēti BEF 1 apmērā.

- ¹⁹⁴ Tādējādi prasītāja balstās uz kļūdainu pieņēmumu, kad tā apgalvo, ka konkurences izkropļojumu apmērs nebija noteikts pareizi, balstoties uz 1996. gadā iegādāto akciju nominālvērtību, jo nevis šis darījums bija tas, kurš tika kvalificēts par valsts atbalstu, bet gan Valonijas reģiona atteikšanās no noteikta prasījuma skaidrā naudā par summu BEF 113 712 000 apmērā 1998. gada 20. novembrī pret prasītāju, kas nekad nav tikusi apstrīdēts valsts tiesās.
- ¹⁹⁵ Atsakoties no šāda prasījuma par labu privātam uzņēmumam, Beļģijas Karaliste piekrita atbalstam par summu BEF 113 712 000 apmērā no valsts uz privāto sektoru.
- ¹⁹⁶ Tādējādi kropļojuma nozīmīgums bija jāizvērtē, ņemot vērā to, ka Valonijas reģionam bija noteikts prasījums skaidrā naudā par summu BEF 113 712 000 apmērā pret prasītāju, kuru tās izlēma neatgūt.
- ¹⁹⁷ Tādējādi, ņemot vērā atteikšanos no prasījuma par šo summu, Komisija apstrīdētā lēmuma 111. punktā paredzēja, ka ir jāatgūst atbalsts, “lai atjaunotu ekonomiskos nosacījumus, ar kādiem uzņēmumam būtu bijis jāsasstopas, ja tam nebūtu piešķirts nesaderīgais atbalsts”.
- ¹⁹⁸ Attiecībā uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru piešķirtā atbalsta sekas neizpaušanās kā konkurences kropļošana tekstiliju tirgū, jo stikla tirgus akciju iegāde

par velti nenozīmēja operatīvas priekšrocības piešķiršanu šajā tekstiliju tirgū, pietiek atgādināt, kā tas jau ir nospriests šī sprieduma 184. punktā, ka atbalsts, ko saņēma prasītāja, palika *Beaulieu* grupas īpašumā un tādējādi tas rada finansiālu priekšrocību tekstiliju tirgū tādējādi, ka, nostiprinādams saņēmēja-uzņēmuma stāvokli, salīdzinot ar pārējiem uzņēmumiem, un ļaudams tam palielināt savu eksportu, tas neizbēgami var kropļot konkurenci kopējā tirgū un ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm.

199 Tādējādi Komisijai nevar pārmest to, ka tā ir pārkāpusi samērīguma principu, kā arī Regulas Nr. 659/1999 14. pantu tādēļ, ka tā ir pieprasījusi atgūt atbalsta, ko veido atteikšanās no prasījuma par summu BEF 113 712 000 apmērā, vērtību.

200 Šādos apstākļos otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu par vienlīdzīgas attieksmes pārkāpumu

201 Prasītāja, kas sadala šo pamatu trīs daļās, pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, kādu to Tiesa ir deklarējusi 1977. gada 19. oktobra spriedumā apvienotajās lietās 117/76 un 16/77 *Ruckdeschel* u.c. (*Recueil*, 1753. lpp.) vispirms, piemērojot divas dažādas novērtējuma metodes, lai noteiktu *Verlipack* sabiedrībās turēto akciju un peļņas daļu vērtību, pēc tam, veicot šo novērtējumu attiecībā uz diviem dažādiem brīžiem, un, visbeidzot, izmantojot argumentu par valsts atbalsta galīgo saņēmēju divos dažādos veidos.

Par pirmo daļu par to, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, piemērojot divas dažādas metodes, lai noteiktu akciju un peļņas daļu vērtību

— Lietas dalībnieku argumenti

- 202 Prasītāja ceļ iebildumu pret Komisiju par to, ka tā ir piemērojusi divas dažādas metodes, lai noteiktu *Verlpack* sabiedrībā turēto akciju un peļņas daļu vērtību: vienu, kas ir balstīta uz [šo akciju un peļņas daļu] emisijas cenu (nominālvērtību, proti, BEF 113 712 000, kas ir cena, par kādu prasītājai tās bija jānopērk), otru, kas balstīta uz reālo akciju vērtību laikā, kad tās tika cedētas Valonijas reģionam, kas saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 80. punktu galu galā bija nulle.
- 203 Šo abu darījumu ietvaros Valonijas reģions un prasītāja atradās gandrīz identiskās situācijās: tās abas nolēma cedēt *Verlpack* sabiedrību vērtspapīru portfeli laikā, kad šīs sabiedrības bija sastapušās ar ekonomiskām grūtībām, proti, 1996. gada decembrī, kas ir datums, kad Valonijas reģions cedēja attiecīgās akcijas un dividendes prasītājai, vai 1998. gada novembrī, kas ir datums, kad prasītāja cedēja akcijas Valonijas reģionam. 1996. gada decembrī *Verlpack Jumet* un *Verlpack Ghlin* uzrādīja ļoti nozīmīgus zaudējumus.
- 204 Tādējādi prasītāja uzdod jautājumu, vai Komisijai bija iemesli piemērot dažādas metodes, novērtējot būtībā identisku sabiedrību vērtspapīru portfeli vērtību, lai gan, protams, dažādos datumos, bet tomēr ļoti līdzīgās finansiālās situācijās.

- 205 Prasītāja atzīmē, ka vienīgais Komisijas sniegtais pamatojums ir 1985. gada Karaliskais dekrēts. Saskaņā ar šī sprieduma 126. punktā minēto judikatūru šis viedoklis ir pārāk formāls, stingrs un ierobežojošs un tajā nav ievēroti šīs lietas faktiskie un ekonomiskie apstākļi. Pirmkārt, Valonijas reģions bija atkārtojis vairākkārt, ka cena, kādu prasītāja samaksāja 1996. gadā, bija pārmērīga, otrkārt, ka 1997. gadā Valonijas reģions attiecībā uz *Heye* bija ņēmis vērā reālo akciju vērtību.
- 206 Komisija lūdz noraidīt šo daļu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 207 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru diskriminācija pastāv atšķirīgā pieejā salīdzināmām situācijām, kas rada neizdevīgu situāciju atsevišķiem tirgus dalībniekiem salīdzinājumā ar pārējiem, ja vien šī atšķirīgā pieeja nav pamatojama ar objektīvām noteikta nozīmīguma atšķirībām (Tiesas 1962. gada 13. jūlija spriedums apvienotajās lietās 17/61 un 20/61 *Klöckner-Werke* un *Hoesch*/Augstā iestāde, *Recueil*, 615., 652. lpp.; 1985. gada 15. janvāra spriedums lietā 250/83 *Finsider*/Komisija, *Recueil*, 131. lpp., 8. punkts, un 2002. gada 26. septembra spriedums lietā C-351/98 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-8031. lpp., 57. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 7. jūlija spriedums lietā T-106/96 *Wirtschaftsvereinigung Stahl*/Komisija, *Recueil*, II-2155. lpp., 103. punkts).
- 208 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasītāja atbilstoši 1985. gada 30. aprīļa vienošanās noteikumiem, kuriem tā pievienojās saskaņā ar 1987. gada 18. novembra papildu vienošanos, piekrita uzņemt tiesības un pienākumus, kas izrietēja no šīs vienošanās, kuras 10. pantā bija skaidri noteikti nosacījumi, kas attiecas uz

B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu atpirkumu, tai skaitā cenu. Turklāt šajā vienošanās bija skaidra atsauce uz 1985. gada Karalisko dekrētu, kurā cita starpā bija noteikti šo akciju un peļņas daļu atpirkuma cenas nosacījumi.

- 209 Tādējādi, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 77. un 78. punkta, ar 1996. gada 18. decembra vienošanos noteiktā cena atbilstoši 1985. gada Karaliskajam dekrētam līdzinājās 80 % no priekšrocību akciju bez balsstiesībām vērtības, kas bija noteikta ar 1985. gada 30. aprīļa vienošanos. Ar šo darījumu prasītājam pret Valonijas reģionu radās noteikts parāds skaidrā naudā BEF 113 712 000 apmērā.
- 210 Tomēr, tā kā akciju vērtība, kurai Valonijas reģions piekrita ar 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos, kā maksājumam par prasījumu BEF 113 712 000 apmērā, kāda tā izrietēja no apstrīdētā lēmuma 73.–76. un 80. punkta, nekādi nebija saistīta ar 1985. gada Karalisko dekrētu, tā bija jānosaka, ņemot vērā tādus faktus, kādi pastāvēja minētās papildu vienošanās laikā. Tomēr pašā 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās [noslēgšanas] laikā *Verlipack Holding II*, kura akcijas tika nodotas Valonijas reģionam, pārtrauca maksājumus; pēdējais maksājums saskaņā ar *tribunal de commerce de Mons* 1999. gada 31. maija nolēmumu bija 1998. gada jūnijā, un šīs sabiedrības aktīvi tika novērtēti BEF 1 apmērā. Šīm akcijām, kuru nominālvērtība bija 100 miljoni BEF, tātad 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās noslēgšanas brīdī nebija vairāk nekādas vērtības, ko cita starpā prasītāja nekad nav apstrīdējusi. Tādējādi Komisija varēja izvērtēt minēto papildu vienošanos, ņemot vērā attiecīgo akciju reālo vērtību.
- 211 No tā izriet, ka, tā kā situācijas nebija identiskas, Komisija nav pieļāvusi nekādu vienlīdzīgas attieksmes pienākuma pārkāpumu.
- 212 Šo secinājumu nevar ietekmēt prasītājas apgalvojums par tās situācijas salīdzinājumu ar to, kādā atradās *Heye* 1997. gada 9. aprīļa opcijas līguma ietvaros, kas tika

parakstīts starp *Verlipack Holding I* un Valonijas reģionu, kurā tika noteikts, ka "katras akcijas cena [atbilda] vērtībai, kas bija aprēķināta, izdalot *SA Verlipack Holding II* [...] kopējo aktīvu neto vērtību [...] ar minētās sabiedrības izdoto akciju skaitu".

- 213 No šī līguma neizriet, ka Valonijas reģiona turētās akcijas *Verlipack Holding II* kapitālā bija priekšrocību akcijas bez balsstiesībām 1985. gada Karaliskā dekrēta nozīmē.
- 214 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka, ja šīs akcijas, kas bija minētā opcijas līguma priekšmets, bija salīdzināmas ar tām, kuras cedēja 1996. gada 18. decembra vienošanās ietvaros, ir jākonstatē, kā to pamatoti norādīja Komisija, ka tieši Valonijas reģions, nevis Komisija, bija tas, kurš diskriminējoši izturējās pret prasītāju.
- 215 Tādējādi ir jānoraida trešā pamata pirmā daļa.

Par otro daļu par to, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, novērtējot akcijas un peļņas daļas atšķirīgos laikos

— Lietas dalībnieku argumenti

- 216 Saskaņā ar prasītājas teikto no apstrīdētā lēmuma izriet, ka akcijas, kuras ar ieskaitu nodeva 1998. gada decembrī, novērtēja BEF 0 apmērā tāpēc, ka 1999. gada

11. februārī *Verlipack Holding II* aktīvu vērtība tika samazināta līdz BEF 1. Komisija, nosakot Valonijas reģionam samaksai nodoto akciju vērtību, bija vadījusies no apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīža un bija ņēmusi vērā attiecīgās *Verlipack* grupas sabiedrības situāciju līdz pat bankrotam. Savukārt, runājot par 1996. gadā iegādāto akciju vērtību, Komisija bija ņēmusi vērā vienīgi šo akciju nominālvērtību to iegādes brīdī. Apstrīdētā lēmuma 107. punktā Komisija nekādi neņem vērā attiecīgo sabiedrību ekonomisko un finansiālo attīstību, nedz arī Lēmumu 2001/856, no kura izrietēja, ka līdz *Heye* ienākšanai [sabiedrībā], *Verlipack* situācija nekādi nešķita perspektīva. Turklāt Komisija neievēroja 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos, saskaņā ar ko Valonijas reģiona prasījums, no civilitiesību konteksta raugoties, jau bija dzēsts pēc tam, kad ar ieskaitu tika nodotas *Verlipack Holding II* akcijas. Komisijais veiktais nodalījums starp šīm abām situācijām izrietēja no fakta, ka tā bija ņēmusi vērā *Verlipack* grupas finansiālo un ekonomisko situāciju pirmajā, nevis otrajā gadījumā, nav objektīvi pamatots un tas ir vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

217 Komisija lūdz noraidīt šo daļu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

218 Ir jāatzīst, ka ar šo otro daļu prasītāja galvenokārt pārņem tos argumentus, kas jau tika izvirzīti pirmā pamata par attiecīgo akciju un peļņas daļu vērtību ietvaros, tādējādi tiek izdarīta atsauce uz šī sprieduma 207.–211. punktu.

219 Katrā ziņā ir jāatzīmē, ka, lai noteiktu prasītājam ar 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos piešķirtā atbalsta summu, ir pamatoti, ka Komisija bija ņēmusi vērā tādas

faktus, kādi tie bija laikā, kad Valonijas reģions piekrita maksājumam par noteiktu prasījumu skaidrā naudā summas BEF 113 712 000 apmērā pieņemt sabiedrības *Verlipack Holding II* 9704 akcijas, kurām uz šo datumu, proti, 1998. gada 20. novembri, nebija nekādas vērtības.

220 Tādējādi trešā pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par trešo daļu par to, ka ar aprīdēto lēmumu tiek pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips, izmantojot argumentu, kas attiecas uz galīgo valsts atbalsta saņēmēju divos dažādos veidos

— Lietas dalībnieku argumenti

221 Prasītāja atzīmē, kā tas izriet no Lēmuma 2001/856 109. un 110. punkta, ka *Heye* netika uzskatīta par galīgo atbalsta saņēmēju. Tādā pašā veidā prasītāja apgalvo, ka to nevar uzskatīt par galīgo atbalsta saņēmēju, jo tā gandrīz uzreiz (1997. gada 24. janvārī) bija cedējusi 1996. gada 18. decembrī nopirkto *Verlipack Holding I* vērtspapīru portfeli, kuru kopš 1997. gada 11. aprīļa kontrolēja *Heye*. Tādējādi prasītāja faktiski nebija izmantojusi it kā sniegto valsts atbalstu un tādējādi tās situācija bija tāda pati kā *Heye* Lēmumā 2001/856. Izturoties dažādi pret šīm abām sabiedrībām, nesniedzot objektīvu pamatojumu, Komisija ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu.

222 Komisija lūdz noraidīt šo daļu.

— Pirmās instances tiesas vērtējums

- 223 Ar šo trešo daļu prasītāja no jauna iebilst pret to, ka tā būtu atbalsta ieguvēja, un, pamatojoties uz Lēmuma 2001/856 109. un 110. punktu, apgalvo, ka tāpat kā *Heye* tā nevarēja izmantot 1996. gada 18. decembrī tās rīcībā nodotās akcijas un peļņas daļas citiem mērķiem, kā vien tiem, lai tās nekavējoties ar *Verlipack Holding I* starpniecību pārnestu uz *Verlipack* ražotnēm, un tādējādi tā nebija izmantojusi šķīstamo valsts atbalstu.
- 224 Pirmkārt, ir jāatgādina, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma, ka Komisija uzskatīja par valsts atbalstu tikai ar 1998. gada 20. novembra papildu vienošanos paredzēto atteikšanos no prasījuma un ka līdz ar to jautājums par valsts atbalsta kvalifikāciju neattiecas uz darījumu, kas paredzēts ar 1996. gada 18. decembra vienošanos.
- 225 Otrkārt, ir jāatzīmē, ka Lēmuma 2001/856 108. punktā Komisija bija atzinusi, ka “abu vienošanos līguma priekšmeta klauzulas [proti, obligāts aizņēmums un aizdevums] *expressis verbis* noteica, ka *Heye* i) apņēmas rekapitalizēt Glēnas un Žimē ražotnes un ii) finansēt ieguldījumus trijās *Verlipack* ražotnēs, ieskaitot Molas (Flandrija) ražotni”. No tā izriet, ka *Heye*, pateicoties iegūtajiem līdzekļiem, bija jārekapitalizē *Verlipack*.

- 226 Savukārt 1998. gada 20. novembra papildu vienošanās nav neviena šāda veida klauzula, un prasītāja turklāt nav apgalvojusi, ka šāda klauzula par tās rīcībā nodoto līdzekļu pārnesi bija paredzēta, situācija, kādā atradās prasītāja, nebija salīdzināma ar to, kādā atradās *Heye*. Turklāt prasītāja nekādi nebija apgalvojusi, ka atteikšanās no Valonijas reģiona turētā prasījuma rezultātā tā rekapitalizēja *Verlipack* šādi atteiktā prasījuma apmērā.
- 227 No iepriekš minētā izriet, ka trešā daļa nav pieņemama un ka trešais pamats ir jānoraida kopumā.

Par ceturto pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 228 Prasītāja uzskata, ka apstrīdētais lēmums ietver nepilnības jautājumā par pamatojumu vismaz četros aspektos.
- 229 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav pietiekami pamatots attiecībā uz iemesliem, kādēļ Komisija ir balstījies tikai uz prasītājas iegādātā vērtspapīru portfeļa nominālvērtību, neņemot vērā šīs lietas faktiski sarežģīto kontekstu.

- 230 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā nav skaidroti iemesli, kādēļ tas ir balstīts, pirmkārt, uz tā pieņemšanas datumu attiecībā uz samaksai nodoto akciju vērtību (kuru vērtība ir novērtēta BEF 1 apmērā) un, otrkārt, uz 1996. gada 18. decembri, kas ir datums, kad prasītāja piespiedu kārtā atpirka akcijas, proti, uz to nominālvērtību. Apstrīdētajā lēmumā šī atšķirība nav pietiekami pamatota.
- 231 Treškārt, apstrīdētajā lēmumā nav pamatota atšķirīgā pieeja starp prasītāju un *Heye* visā *Verlpack* lietā. Tapat kā *Heye* netika uzskatīta par galīgo atbalsta saņēmēju Lēmumā 2001/856, tāpat tam bija jābūt apstrīdētajā lēmumā un prasītāja nebija jāuzskata par uzņēmumu, kas faktiski bija izmantojis vērtspapīru portfeli, ko tas faktiski, bet tomēr piespiedu kārtā bija ieguvis. Uz prasītāju vajadzības gadījumā varēja attiecināt finansiālo priekšrocību tikai tiktāl, ciktāl tā bija šo vērtspapīru turētāja, proti, laika posmā no 1996. gada 18. decembra līdz 1997. gada 11. aprīlim.
- 232 Visbeidzot, prasītāja, atsaucoties uz šī sprieduma 172.–174. punktā minēto, apgalvo, ka Komisija neizskaidro iemeslu, kādēļ atbalsts, pieņemot, ka tas tai tika piešķirts, ir kropļojis konkurenci un ietekmējis tirdzniecību starp dalībvalstīm tekstīliju tirgū.
- 233 Komisija lūdz noraidīt šo pamatu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 234 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 253. pantā paredzētais pienākums norādīt pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānodala no

- pamatojuma pamatotības, kas ietilpst jomā par strīdīgā akta likumību pēc būtības. Šajā perspektīvā EKL 253. pantā prasītais pamatojums ir jāpiemēro attiecīgā akta veidam un no tā ir jābūt skaidri un neapšaubāmi redzamai iestādes, kura šo aktu ir pieņēmusi, argumentācijai tā, lai ieinteresētās personas varētu saskatīt pieņemtā pasākuma pamatojumu, un attiecīgā kompetentā tiesa — īstenojot savu kontroli (Tiesas 1985. gada 13. marta spriedums apvienotajās lietās 296/82 un 318/82 Nīderlande un *Leeuwarder Papierwarenfabriek*/Komisija, *Recueil*, 809. lpp., 19. punkts; šī sprieduma 83. punktā minētais spriedums lietā *Komisija/Sytraval un Brink's France*, 63. un 67. punkts, un 2002. gada 19. septembra spriedums lietā C-114/00 Spānija/Komisija, *Recueil*, I-7657. lpp., 62. punkts; šī sprieduma 83. punktā minētais spriedums lietā *Fleuren Compost*/Komisija, 119. punkts).
- 235 Turklāt šī prasība ir jānovērtē atkarībā no lietas apstākļiem, it īpaši no akta satura, izvirzīto pamatu būtības un akta adresāta vai citu personu, kuras ar šo aktu ir skartas tieši un individuāli, intereses saņemt izskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā būtu detalizēti norādīti visi atbilstīgie tiesiskie un faktiskie apstākļi, tādējādi jautājums par to, vai akta pamatojums atbilst EKL 253. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne vien tā redakciju, bet arī kontekstu, kā arī visas juridiskās normas, kas regulē attiecīgo jautājumu (skat. šī sprieduma 234. punktā minēto spriedumu lietā Spānija/Komisija, 63. punkts, un 2003. gada 28. janvāra spriedumu lietā C-334/99 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-1139. lpp., 58. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 236 Ja šo principu piemēro pasākuma atzīšanai par atbalstu, tas prasa norādīt iemeslus, kādēļ Komisija uzskata, ka attiecīgais atbalsta pasākums ietilpst EKL 87. panta 1. punkta piemērošanas jomā (Pirmās instances tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedums lietā T-16/96 *Cityflyer Express*/Komisija, *Recueil*, II-757. lpp., 66. punkts).
- 237 Ņemot vērā šo judikatūru, nešķiet, ka Komisija šajā gadījumā nebūtu izpildījusi pienākumu pietiekami pamatot apstrīdēto lēmumu attiecībā uz četriem iebildumiem, uz kuriem atsaucas prasītāja.

- 238 Attiecībā uz, pirmkārt, to, ka Komisija pamatojas uz to B kategorijas akciju un I kategorijas peļņas daļu nominālvērtību, kuras prasītāja atpirka 1996. gadā, pietiek atzīt, kā tas izriet no šī sprieduma 150.–156. punkta par attiecīgo akciju un peļņas daļu vērtību, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 77. un 78. punktā bija norādījusi iemeslus, kādēļ tā ir pamatojusies uz šādu vērtību. Šie divi punkti ir formulēti šādi:

“Beļģija norāda, ka cena BEF 113 712 000 apmērā, kas tika noteikta 1996. gada decembrī akcijām bez balsstiesībām un peļņas daļām, ko *Sowagep* cedēja *Beaulieu* grupai, neatbilda [šo akciju un peļņas daļu] vērtībai. Šajā gadījumā saskaņā ar Beļģijas viedokli runa bija par “cenu, kas bija noteikta ar 1985. gada 7. maija Karalisko dekrētu”. Saskaņā ar šī Karaliskā dekrēta 3. pantu priekšrocību akciju bez balsstiesībām atpirkuma cena “nevarēja būt zemāka par 80 % no emisijas cenas”. Cena BEF 113 712 000 apmērā par akcijām un peļņas daļām, ko *Beaulieu* grupa atpirka 1996. gada decembrī, bija saskaņā ar Beļģijas teikto 80 % no to emisijas cenas.

Pienākums noteikt cenu, kas ir ekvivalenta 80 % no emisijas cenas, ir ar likumu noteikts pienākums un tas ir saistošs bez izņēmuma visiem, kas vēlas iegādāties šāda veida priekšrocību akcijas.”

- 239 Ciktāl prasītājas arguments ir saistīts ar to, ka Komisija nav pietiekami pamatojusi apstrīdēto lēmumu, jo tā nenorāda iemeslus, kādēļ tā ir balstījusies vienīgi uz vērtspapīru portfeļa, ko prasītāja atpirka 1996. gadā, nominālo vērtību, neņemot vērā šīs lietas faktisko sarežģīto kontekstu, proti, it kā notikušo piespiešanu, tas ir jānoraida šī sprieduma 129.–149. punktā minēto iemeslu dēļ.

- 240 No tā izriet, ka Komisijai nevar pārņemt, ka tā nav pamatojusi apstrīdēto lēmumu par šo jautājumu.
- 241 Otrkārt, attiecībā uz to, ka apstrīdētajā lēmumā nav izskaidroti iemesli, kādēļ tas pamatojās uz tā pieņemšanas datumu attiecībā uz akciju, kas nodotas Valonijas reģionam samaksai 1998. gadā, vērtību, un uz 1996. gada 18. decembri, kas ir datums, kad attiecīgās akcijas un peļņas daļas prasītāja atpirka piespiedu kārtā, ir jāatzīst, ka tas izriet no šī sprieduma 207.–211. un 218.–220. punktā veiktās analīzes, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 77.–79. punktā ir pietiekami pamatojusi iemeslus, kādēļ 1996. gada decembrī Valonijas reģiona prasījums pret prasītāju bija BEF 113 712 000 apmērā. Tas pats attiecas uz *Verlipack Holding II* akciju vērtību, tā kā Komisija apstrīdētā lēmuma 73.–76. un 80. punktā izklāsta iemeslus, kādēļ 1998. gada novembrī šīm akcijām nebija nekādas vērtības.
- 242 Turklāt, ja ar šo argumentu prasītāja apšaubā pamatotību apstrīdētā lēmuma pamatojumam, atsaucoties uz it kā notikušo piespiešanu, tas ir jānoraida šī sprieduma 129.–149. punktā minēto iemeslu dēļ.
- 243 Treškārt, attiecībā uz apgalvoto apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu par atšķirīgu attieksmi pret prasītāju un *Heye* tāpēc, ka prasītāja atšķirībā no *Heye* tika uzskatīta par uzņēmumu, kas ir atbalsta saņēmējs, ir jāatgādina, ka Komisija it īpaši 73., 80. un 91. punktā norādīja iemeslus, kādēļ prasītāja ir jāuzskata par uzņēmumu, kas ir saņēmis attiecīgo atbalstu.

- 244 Turklāt situācija bija atšķirīga attiecībā uz valsts atbalstu, kas bija Lēmuma 2001/856 priekšmets. Kā tas izriet no šī sprieduma 225. un 226. punkta, Komisija šī pēdējā minētā lēmuma 108. punktā secināja, ka atbalsts ir domāts Glēnas un Žimē ražotņu rekapitalizācijai, tādējādi *Heye* nebija galīgais atbalsta saņēmējs.
- 245 Tādējādi prasītāja nevar pārmest Komisijai par to, ka nav pamatota šķietami atšķirīgā attieksme pret prasītāju un *Heye*.
- 246 Visbeidzot, attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar ko Komisija nebija izskaidrojusi iemeslu, kādēļ, pieņemot, ka atbalsts tika piešķirts prasītājai, šis atbalsts ir kropļojis konkurenci un ietekmējis tirdzniecību starp dalībvalstīm, ir jāatzīst, kā tas izriet no šī sprieduma 176.–184. punkta, ka Komisija it īpaši apstrīdētā lēmuma 70.–72. punktā pietiekami skaidrā veidā izklāstīja juridiskus faktus un apsvērumus, kam bija būtiska nozīme attiecībā uz lēmuma saturu, ļaujot prasītājai un Kopienu tiesai saprast iemeslus, kādēļ Komisija uzskatīja, ka strīdīgais darījums kropļoja konkurenci un ietekmēja tirdzniecību Eiropas Savienības iekšienē (Pirmās instances tiesas 2003. gada 6. marta spriedums apvienotajās lietās T-228/99 un T-233/99 *Westdeutsche Landesbank Girozentrale* un *Land Nordrhein-Westfalen*/Komisija, *Recueil*, II-435. lpp., 292.–294. punkts).
- 247 No tā izriet, ka ceturtais pamats ir jānoraida.

Par prasītājas pieprasījumu iesniegt dokumentus

- 248 Prasītāja prasa, ka gadījumā, ja Komisija turpina pastāvēt uz savu nostāju attiecībā uz akciju vērtību 1996. gadā, tai ir jāiesniedz novērtējuma ziņojums, lai pamatotu savu nostāju.

- 249 Kā izriet no iepriekš minētajiem apsvērumiem, Pirmās instances tiesa varēja atbilstoši lemt par prasību, pamatojoties uz tiesvedības laikā izdarītiem prasījumiem, pamatiem un argumentiem un ņemot vērā ieniegto dokumentus (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 19. septembra spriedumu lietā T-152/00 *E/ Komisija, Recueil FP*, I-A-179. un II-813. lpp., 86. punkts, un 2004. gada 6. jūlija spriedumu lietā T-281/01 *Huygens/Komisija, Krājums-CDL*, I-A-203. un II-903. lpp., 145. punkts).
- 250 Tādējādi ir jānoraida prasītājas pieprasījums uzdot Komisijai iesniegt pārējos dokumentus papildus tiem, kas jau bija iesniegti pēc Pirmās instances tiesas pieprasījuma (šajā sakarā skat. šī sprieduma 249. punktā minēto spriedumu lietā *E/ Komisija*, 87. punkts, un šis sprieduma 249. punktā minēto spriedumu lietā *Huygens/ Komisija*, 146. punkts).

Par tiesāšanās izdevumiem

- 251 Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai papildus saviem izdevumiem jāpiespriež atlīdzināt arī Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta paplašinātā sastāvā)

pasludina šo spriedumu:

1) prasību noraidīt;

2) prasītāja atbildzina tiesāšanās izdevumus.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 23. novembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

M. Vilaras